Niciun loc unde să plângi
Doris Van Stone
Şi Erwin W. Lutzer
Editura Casa Cărţii, Oradea 2009
This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. Lasalle Blvd., Chicago, ÎL 60610 with the title *No Place to Cry*, copyright © 1990 by The Moody Bible Instituie of Chicago. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepţia celor precizate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii.

Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Niciun loc unde să plângi
Copyright © 2009 Editura Casa Cărţii
O. R 1, C.P. 270.
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0722 – 669566
Email: infoecasacartii.ro www.ecasacartii.ro

Nepoţilor mei: *Whitney*, *Erica*, *Lynsey*, *Derek*, *Natalie*, *Lorien*

Daruri preţioase, *iubiţi de Dumnezeu*, *care mi-au oferit privilegiul de a mi se spune „Bunică*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STONE, DORIS VAN

Niciun loc unde să plângi / Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer.
— Oradea: Casa Cărţii, 2009
ISBN 978 – 973 – 8998 – 65-O I. Lutzer, Erwin W.
821.111 (73) – 97 = 135.1

Traducerea: Doina Sălăjan Editarea: Cristian Sălăjan Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Coperta: Adrian Mihocaş

Printed by
— Tel. 0259 43 77 93

Cuvânt înainte

Te copleşeşte durerea? Durerea incestului, a abuzului, a respingerii sau a familiei destrămate…?

Privind dezastrul din poporul său, Ieremia a strigat deznădăjduit: „Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului meu?" (Ieremia 8: 22)

Ieremia era conştient că exista posibilitate de vindecare. Numele lui Dumnezeu este Iehova Raf a, însemnând Dumnezeul care vindecă, Dumnezeul care are balsam, un leac vindecător – Cuvântul Său. De aceea, Ieremia era mâhnit. Ştia că nu există rană sau durere prea mare, prea oribilă, prea distructivă încât să nu poată fi vindecată de Tatăl nostru suveran. El este Dumnezeu, Dumnezeul oricărei fiinţe umane şi nimic nu este prea dificil pentru El.

Dacă există vreo istorisire care poate ilustra acest adevăr, atunci o vei găsi între coperţile acestei cărţi: *Niciun loc unde să plângi*.

Poate ai citit prima carte scrisă de Dorie, *Dorie*: *fata pe care nu o iubea nimeni* şi ai reuşit să desprinzi din conţinutul ei puterea de vindecare a lui Dumnezeu, dar ai zis în inima ta: „Ea n-a fost niciodată abuzată sexual, aşa că vindecarea este posibilă pentru ea, dar…"

Dragul meu cititor, nu există niciun fel de „dar…". Nu există rană pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca. În timp ce vei citi această parte din viaţa lui Dorie, pe care n-a dezvăluit-o decât câtorva prieteni intimi, vei regăsi mereu şi mereu confirmarea acestui adevăr.

Este o istorisire greu de povestit. Dar, de dragul lui Iisus şi a poporului Său, Dorie a fost gata să-ţi dea voie să priveşti în bezna cămăruţei ascunse a trecutului ei, pentru a descoperi felul în care Lumina Cuvântului a pătruns acolo, aducând cu El aroma dulce a Dragostei supreme.

Dorie este dovada vie a puterii lui Dumnezeu de a vindeca cele mai profunde răni şi este o onoare pentru mine s-o îmbrăţişez ori de câte ori vizitează familia organizaţiei Precept.

Te sfătuiesc să citeşti această carte într-o atitudine de rugăciune şi să păşeşti alături de Dumnezeu având credinţa unui copil, la fel ca Dorie – şi vei descoperi vindecarea, deoarece *există* leac alinător şi un

mare Medic în Galaad.

Kay Arthur

Mulţumiri

Vreau să mulţumesc într-un mod special tuturor celor care mi-au scris în ultimii ani. Multe dintre scrisorile voastre se vor regăsi pe paginile acestei cărţi. Deşi pe mulţi dintre voi nu am reuşit să vă contactez pentru a vă cere permisiunea de a folosi comentariile voastre, vreau să vă asigur că efectele gândurilor şi încurajărilor vor avea un impact însutit.

Vreau de asemenea să-i mulţumesc dragului meu prieten, Dr. Erwin Lutzer, pastor al Bisericii Moody, pentru redactarea manuscrisului; acesta reflectă atât de exact experienţele şi gândurile mele. Am petrecut multe ore discutând şi mă bucur de rodul care va rezulta în urma acestei cărţi.

Sunt recunoscătoare şi dragului meu prieten Ray Martin, care mi-a oferit câteva zile libere, pentru a-mi aduna gândurile cu scopul realizării acestei cărţi.

Mulţumesc de asemenea lui Sandy Burdick care şi-a luat inima în dinţi şi a exploatat cu grijă copilul din spatele armurii. Mulţumesc pentru ajutor. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să folosească această carte pentru gloria Lui.

Dragă Dorie.

Problema mea este că nu reușesc să cred că Dumnezeu mă iubește. *Cu mintea știu asta*, *dar nu o pot experimenta la un nivel mai profund*. *Nu pot accepta*, *deoarece mi-e teamă că apoi mă va respinge*. *Este vorba de un blocaj emoțional*, *nu de unul rațional*. *Totul ar* fi în *regulă dacă aș ști că Iisus mă iubește*, *că Lui îi pasă și că mă poartă prin toate circumstanțele prin care trec*. *Atunci aș putea trece biru*itoare *peste luptele și durerile trecutului*. *Nevoia mea cea mai mare este dragostea*. *Mi-ai distrus zidurile de apărare*, *deși m-am ținut tare. Îmi ziceam*: *„Nu voi plânge1*. *Astea-s prostii1*. *Sunt doar sentimente care dispar*, *nu le voi lăsa să mă atingă*!*" Dar știam că nu sunt prostii și că dacă voi renunța la scutul meu de protecție*, *lăsând lacrimile să curgă și acceptând dragostea lui Dumnezeu*, *voi fi vindecată*.

Cu drag, *T*.

Introducere

Sâmbătă, 29 iunie 1985, în jurul orei 13: 30, în josul străzii Randolph, trecu în grabă o ambulanţă. împreună cu Lloyd, ne aflam în Topeka, Kansas, în vizită la fiul nostru, Burney şi la soţia lui. Priveam ambulanţa de la ei de-acasă.

Am privit ţintă în ochii nurorii mele, Diana.

— Sper că nu a venit pentru Lloyd, am spus pe jumătate serioasă.

— Sunt sigură că nu e pentru el, a răspuns ea.

În ultimii ani, soţul meu a dezvoltat o pasiune pentru jogging. Avea o condiţie fizică bună şi îi făcea plăcere să se relaxeze şi să facă exerciţii. Nu eram îngrijorată, deoarece ştiam că nu se va întoarce în următoarea jumătate de oră.

Ceva mai devreme, intrase în bucătărie echipat pentru alergat.

— Draga mea, mă întorc repede şi apoi mergem să mâncăm afară. S-a aplecat şi m-a sărutat. L-am îmbrăţişat o dată, apoi încă o dată. După ce a ieşit, m-am îndreptat spre uşă.

— Alergare plăcută! i-am strigat. S-a întors pentru a mă privi şi arătând spre cer mi-a răspuns:

— Mulţumesc, iubito!

Aşteptam. Trecuse deja o oră iar el nu se întoarse. Am hotărât să merg în parc să-l caut. Cu siguranţă va fi acolo, relaxându-se la soare, poate. Dar nu era nicăieri. Nici măcar atunci nu mi-am permis să gândesc că i s-ar fi putut întâmpla ceva.

Întorcându-mă în casă, am stabilit ce urma să facem. Deşi niciunul dintre noi nu avea curajul să rostească, nu reuşeam să ne scoatem din minte imaginea ambulanţei.

Am urcat în maşină şi, mergând de-a lungul străzii, ne aşteptam să-l zărim. Poate din greşeală a cotit şi a luat-o la plimbare pe altă stradă.

Ne-am întors acasă nedumeriţi. Am rugat-o pe Diana să telefoneze la cel mai apropiat spital. În timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului, a pălit iar mâinile au început să-i tremure.

— Dorie, au dus un bărbat neidentificat – se crede că era alergător – trebuie să mergem repede.

Până la spital am păstrat tăcerea. Cu siguranţă nu este Lloyd. *Nu poate fi*, *Doamne*. *Nu poate fi*.

Odată ajunşi, am fost întâmpinaţi de către un bărbat îmbrăcat în halat alb.

— Dumneavoastră rămâneţi aici, mi-a spus. Fiul dumneavoastră să vină cu mine.

Parcă am aşteptat o veşnicie. Odată întors, Burney mi-a întins mâinile. Înainte de a spune ceva, ştiam ce s-a întâmplat.

— Mamă, a murit.

— Nu, nu se poate!

— Ba da, mamă, a ajuns acasă.

Diana ni s-a alăturat şi am plâns unul în braţele celuilalt. Parcă visam. Lloyd zicea că va ajunge acasă la timp pentru a cumpăra ceva de mâncare. *Nu putea muri atât de repede*, îmi spuneam.

Recăpătându-şi calmul, Burney mi-a spus:

— Ştii, l-am sărutat, iar după ce am ieşit din acea încăpere, am spus: „O, Doamne, trebuie să fiu un alt om după ce ies de-aici". Apoi a adăugat: Mamă, vreau să fiu ca el!

— Există o singură cale pentru a ajunge ca el, am spus. Iubeşte-L pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată mintea ta.

— Soldat, eşti pregătit? întrebă Burney, verificând dacă sunt pregătită să intru în încăperea în care era întins soţul meu.

— Sunt gata. Am păşit tăcută în salon şi l-am văzut pe Făt-Frumos, întins în tăcerea morţii. L-am sărutat şi am plâns. Pentru o fracţiune de secundă m-am gândit, *măcar dacă i-aşti spus la revedere*, apoi mi-am amintit, *nu*, *nu era nevoie să-i mai spun la revedere*. *Totul în vieţile noastre era actualizat – timp de treizeci şi şase de ani ne-am spus în mod repetat*: „*Te iubesc*!"

Doctorul ne-a comunicat că Lloyd fusese văzut căzând. Probabil, I murit instantaneu, înainte ca trupul să-i atingă pământul.

— A murit într-o fracţiune de secundă, zise doctorul.

— Vă daţi seama ce-mi spuneţi? l-am întrebat. Lloyd a alergat direct spre cer! Doctorul m-a bătut pe umăr răspunzând:

— Da, sigur, de parcă ar fi spus: „Aşa zic toţi în urma şocului". Dar până în ziua de astăzi îmi place să mă gândesc că Domnul i-a spus lui Lloyd: „Soldat, este timpul să vii acasă!" Apoi mi-l imaginez pe Lloyd spunând: „Doamne, dar Dorie…"

„Nu te îngrijora. Eu îi voi purta de grijă. Tu, vino acasă".

Durerea

Orice femeie este zdrobită în urma pierderii soţului. Dar în cazul meu, pierderea a fost mai profundă, dintr-un anume motiv: Lloyd a fost prima persoană din lume care m-a iubit cu adevărat.

Ne-am întâlnit în timp ce frecventam cursurile Colegiului Biblic St. Paul, în septembrie 1946. Din prima clipă în care l-am văzut, am admirat acel texan frumos şi înalt. N-aş fi visat vreodată că aş putea avea norocul de a-mi fi soţ. Mă gândeam: *Oricum*, *dacă m-ar cunoaşte*, *sigur m-ar respinge*. Fetele care au suferit abuz fizic şi sexual vor înţelege că mă simţeam murdară, plină de ruşine şi nevrednică de dragostea unui bărbat. Oricât de mult aş fi încercat să arăt ca şi ceilalţi la exterior, ştiam că în interior sunt diferită. Şi credeam că oricine poate să-mi vadă interiorul.

Dacă oamenii ar putea arunca o privire în inima mea, ce ar vedea?

Am fost concepută în afara căsniciei, fapt care i-a determinat pe părinţii mei să se căsătorească devreme. Fusesem urâtă de mama mea şi abuzată într-un orfelinat şi în două familii de asistenţă maternală. Mama m-a respins pe deplin. Am experimentat respingere şi renegare. Am fost molestată sexual, iar în cele din urmă chiar şi tatăl meu m-a dezmoştenit.

Cele mai timpurii amintiri pe care le am sunt legate de un apartament pustiu din Oakland, California, unde, copil fiind, aşteptam în întuneric ca mama mea să se întoarcă acasă. Primisem însărcinarea de a avea grijă de surioara mea mai mică, Marie. La întoarcerea mamei, Marie primea îmbrăţişare, dar eu eram întotdeauna dată la o parte precum un câine nedorit.

Deşi aveam doar şase ani, am experimentat durerea profundă. De multe ori eram trimise flămânde la culcare. Dar durerea unui stomac gol era mai uşor de suportat comparativ cu durerea emoţională provocată de respingere şi ură.

N-am fost niciodată îmbrăţişată, atinsă cu gingăşie sau strânsă la piept. Ştiam că sunt diferită, urâtă şi că reprezint o povară pentru mama mea.

Adesea aducea bărbaţi acasă. O îmbrăca pe surioara mea şi plecau împreună. Pentru a se asigura că nimeni nu sesizează existenţa unui copil rămas singur acasă, mama deschidea cutia patului, mă îndesa acolo, apoi lăsa patul peste mine. Acolo plângeam, respirând convulsiv din lipsă de aer, până adormeam.

Ocazional sunt întrebată cum se face că îmi amintesc evenimente de la o vârstă atât de fragedă. Tot ce pot spune este că atunci când durerea este profundă, nu poţi să nu îţi aminteşti. Amintirile mele sunt încă vii.

La vârsta de şapte ani, mama m-a dus împreună cu Marie la un orfelinat, aruncându-ne ca pe un pachet la uşă. Ne-a vizitat doar de două ori în şapte ani, aducând un singur cadou, pentru Marie, însă pentru mine, nimic. După mai mulţi ani, am vizitat orfelinatul împreună cu Lloyd, şi spre surprinderea mea am descoperit că se afla la doar câteva străzi distanţă de apartamentul în care locuisem împreună cu mama şi sora mea. La acea vreme părea la capătul lumii. La orfelinat îmi revarsam mânia asupra celorlalţi copii. Pe bună dreptate mi-am câştigat o reputaţie proastă şi eram bătută (de obicei înainte de a merge la culcare) în fiecare seară, timp de şapte ani.

Aveam treisprezece ani când au venit nişte studenţi creştini pentru a ne vorbi despre Iisus Cristos. Înainte de a pleca, unul dintre ei a spus: „Copii, chiar dacă uitaţi tot ce v-am spus până acum, să nu uitaţi că *Dumnezeu vă iubește*".

Stând în camera de oaspeţi într-un scaun pliant, m-am rugat pentru prima dată şi l-am spus lui Dumnezeu că dacă mă iubeşte şi mă vrea, sunt a Lui. În acea zi specială, am devenit creştină, ştiind că sunt acceptată de Dumnezeu. În sfârşit aveam şi eu un Prieten – un Prieten

pentru totdeauna.

Pe atunci nu puteam realiza că viaţa în afara orfelinatului poate fi mult mai rea decât între zidurile lui. Am fost mutată de la o familie maternală la alta. În două dintre acestea am fost abuzată fizic, psihic şi sexual. Cu toate acestea, Dumnezeul care a fost cu mine în zilele în care eram închisă în orfelinat, a rămas şi atunci.

Doar mult mai târziu am reuşit să-l întâlnesc pe tatăl meu. Ne-am împrietenit şi am locuit împreună cu el şi soţia lui pentru un an şi jumătate. Dar în momentul în care i-am împărtăşit dorinţa mea de a deveni misionar, m-a respins – mi-a sistat dreptul de a intra în casa lui, deşi făcusem o călătorie specială pentru a-i împărtăşi decizia mea. La moartea lui, în acte figura fără copii. M-a respins până la sfârşit.

Având toate aceste cicatrice adânc încrustate în inima mea, mă întrebam dacă voi putea fi vreodată folosită de Dumnezeu sau dacă *cineva* mă va iubi. Cea mai mare parte a trecutului meu n-am împărtăşit-o cu nimeni, deoarece am realizat destul de curând că majoritatea oamenilor sunt prea preocupaţi de propriile lor probleme pentru a mai purta şi poverile altora. De asemenea, nu aveam încredere în prea multă lume. Mă temeam că voi fi respinsă din nou şi din nou dacă oamenii vor afla trecutul meu.

Dumnezeu era cu mine şi în acele zile din copilărie, în care simţeam durere fizică şi spirituală. Însă tânjeam după dragostea unei fiinţe umane, o persoană care să mă accepte aşa cum eram, o persoană care să mă iubească în pofida trecutului meu.

Lloyd a fost acea persoană.

Pentru mine era minunea harului lui Dumnezeu faptul că eu şi Lloyd am început să ieşim împreună. Într-o zi, trecând pe lângă un magazin de bijuterii, mi-a spus dintr-odată: „Haide să ne uităm la inele, pentru că vreau să-ţi cumpăr unul". L-am privit şocată şi el a şoptit acele două cuvinte scurte pe care îmi doream enorm să le aud: „Te iubesc", apoi m-a sărutat.

Imaginează-ţi!

M-a iubit deşi am fost respinsă de familia mea, m-a iubit deşi eram urâtă, *m-a iubit deşi virginitatea mi-a fost furată cu brutalitate de*

către bărbaţi răi. Întotdeauna m-am considerat un rebut. Nu doar că nu eram întreagă, dar eram respinsă şi urâtă. Însă a existat un bărbat gata să-şi petreacă restul vieţii cu mine, deşi îmi ştia trecutul.

Înmormântarea înmormântarea lui Lloyd a avut loc pe data de 2 iulie 1985. Dragul meu prieten Rev. Erwin Lutzer, pastorul bisericii Moody din Chicago, a venit cu avionul până în Kansas pentru a ţine un discurs la înmormântare. A avut un mesaj despre credincioşia şi dragostea lui Dumnezeu faţă de copiii Săi. A citat pe cineva care spunea: „Dumnezeu este prea bun pentru a face ceva rău şi prea înţelept pentru a face vreo greşeală".

Părăsind cimitirul am fost izbită de gândul că eram văduvă. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată şi singurul care m-a iubit cu adevărat, murise. Mă bucuram pentru el, deoarece ştiam că este cu Iisus, dar ştiam şi că vor fi multe nopţi în care voi plânge, singură, deoarece nu voi mai simţi niciodată atingerea lui tandră.

Durerea pierderii lui Lloyd era la fel de puternică precum durerea din copilărie – şi parcă mai profundă. Primii ani ai vieţii i-am început cunoscând doar dragostea lui Dumnezeu, se pare că îmi voi încheia viaţa în acelaşi mod. Însă, acum am sute de prieteni creştini, unii fiindu-mi mai apropiaţi decât un frate sau o soră. Kay şi Jack Arthur de la „Precept Ministries" din Chattanooga, m-au acceptat în familia lor. Am locuit în campusul lor, am avut parte de bucuria şi prietenia lor şi mă simt privilegiată să fac parte din lucrarea lor. Cât de mult îi iubesc pe cei din familia Precept!

Am doi copii adorabili şi şase nepoţi. Acum, după ce am cunoscut bucuria şi intimitatea căsătoriei, trebuie să spun sincer că viaţa fără Lloyd nu va mai fi niciodată la fel. Dar alături de Dumnezeu, cum pot fi descurajată? Până şi azi mai pot auzi cuvintele pe care mi le-a spus când locuiam în orfelinatul din Oakland, când eram bătută fără milă în casele de adopţie şi când eram molestată sexual: „Dorie, Eu sunt cu tine! Eu sunt tot ce ai tu nevoie!"

Apostolul Pavel scria că Dumnezeu „ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în

vreun necaz" (2 Corinteni 1: 4).

Vorbind la conferinţe prin ţară, am descoperit că oamenii care suferă, se identifică repede cu mine, deoarece am trecut şi eu prin ce trec ei. Cunosc traseul durerii personale, al singurătăţii şi al disperării. Dar cunosc, de asemenea, vindecarea şi harul. Această carte este o invitaţie de a mi te alătura. Vino alături de mine în camera consilierii, pentru a auzi suferinţa celor care au experimentat durerea atât de profund, încât abia pot vorbi despre ea. Ascultă povestirile despre biciuiri, abuzuri sexuale şi verbale. Dar te rog, nu te opri la atât; rămâi suficient de mult pentru a auzi şi victoriile, împăcările şi vindecările.

Cititorii cărţii *Dorie*: *fata pe care nu o iubea nimeni* vor descoperi că această carte îi va duce un pas mai departe, adăugând detalii primei povestiri. Pe lângă abuzurile fizice şi verbale, am experimentat şi abuz sexual. Când a fost scrisă prima carte, nu mă simţeam confortabil să destăinuiesc în amănunt tratamentul de care am avut parte. Victimele abuzului sexual au mari dificultăţi să discute despre acest subiect, deoarece nimeni nu vrea să rememoreze asemenea evenimente dureroase. Şi, până nu demult, se aştepta ca victimele să păstreze secretul. Însă nu mai pot tăcea. Această relatare oferă şi principii detaliate despre cum să îi permiţi lui Dumnezeu să-ţi vindece durerea. Şi cel mai important este că vorbeşte despre harul vindecător al lui Dumnezeu în mijlocul abuzului sexual.

Aproape de fiecare dată când ţin conferinţe, sunt oprită de femei care au fost victime ale abuzului sexual. Aproximativ 16% dintre femeile din întreaga lume au fost abuzate. Cu cât creşte influenţa pornografiei şi a decăderii morale, cu atât creşte şi rata abuzurilor sexuale. Un studiu estimativ arată că una din patru fetiţe nou-născute anul acesta, va fi abuzată sexual, în general de către un membru al familiei, o rudă sau un prieten.

Chiar şi băieţii sunt abuzaţi, adesea de către homosexuali care nutresc o poftă pentru „tinere talente" cum sunt numiţi în lumea pornografiei. Unii sunt abuzaţi în diferite moduri de către părinţi sau de cineva de aceeaşi vârstă.

I-am mulţumit Domnului pentru că a folosit cartea precedentă

pentru a ajuta atât de mulţi oameni. O femeie mi-a scris: „Cartea dumneavoastră a fost o parte din procesul vindecării care a avut loc în viaţa mea. Citind pagină după pagină, am regăsit multe dintre experienţele mele… într-adevăr m-a durut, dar a fost o durere *curată*”.

Am fost încurajată de o scrisoare primită de la un bărbat din Filipine. A lecturat *Dorie* în faţa studenţilor săi de la academie. A recunoscut că povestea mea fusese una tristă, dar apoi a adăugat că reuşise să întrezărească raze de lumină în ea:

I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru mama ta, care în ciuda urii pe care o avea pentru tine, ţi-a permis să trăieşti. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru tatăl tău care, întorcându-ţi spatele, te-a aruncat în braţele harului şi dragostei lui Dumnezeu. I-am mulţumit Domnului pentru dragostea soţului tău Lloyd, care ţi-a arătat dragostea omenească. Şi am mulţumit Domnului pentru toţi oamenii răi care au intrat în viaţa ta, pentru că prin ei ai devenit femeia care eşti astăzi.

Am plâns citind această scrisoare. Toată trauma copilăriei a avut un scop. Cicatricele sunt încă acolo, însă nu mai dor ca altă dată. Există speranţă.

Unii cred că este prea simplist să afirmi că Cristos este răspunsul durerii emoţionale. La o întâlnire, un distins domn stătea pe primul rând, ascultând cu atenţie fiecare cuvânt. Bănuiam că venise pentru a evalua într-un mod critic prelegerea mea despre „vindecarea rănilor”. Şi aveam dreptate.

— Simplist, mi-a spus el după întâlnire. Apoi a adăugat:

— Sunt psihiatru. Temându-mă de comentarii, am vrut să plec, însă m-a oprit, continuând: Sunt de asemenea creştin. Şi am luat aminte la ce m-au sfătuit colegii mei. Aşa că, de curând am început să ofer pacienţilor un exemplar al cărţii tale, alături de o Biblie. M-am simţit uşurată auzind că mă încurajează. Concluzia lui a fost că afirmând că Iisus este răspunsul poate suna simplist, însă este corect deoarece Domnul a venit să vindece pe cei cu inima zdrobită şi să-i elibereze pe răniţi.

În concluzie, aceasta este o carte a speranţei. Nu trebuie să ne rezolvăm problemele singuri. Cristos, Sfătuitorul nostru minunat, ne

asistă în acest proces. El este răspunsul pentru o lume care suferă.

Eu nu sunt un consilier profesionist, dar am două calităţi care au fost un ajutor pentru alţii care au avut acelaşi trecut ca şi mine. În primul rând, pot să mă identific cu durerile şi suferinţele lor emoţionale. Am învăţat să ascult şi să cred povestirile pe care le aud, pentru că am trecut şi eu pe acolo. În al doilea rând, am o credinţă fermă în puterea lui Cristos de a-i vindeca pe toţi cei ce suferă datorită rănilor trecutului.

Această carte este despre biruinţă, deoarece Cristos este răspunsul! Rugăciunea mea cea mai înflăcărată este ca mulţi să înţeleagă că Dumnezeu permite ca noi să fim răniţi pentru ca El să ne vindece. Vreau să spun acestei lumi vătămate că există un Salvator care ne poate face întregi pe fiecare dintre noi.

Dragă Dorie.

Când ţi-ai împărtăşit viaţa, *ai construit un pod… ai ajuns până în adâncul fiinţei unde durerea este atât de puternică*.

Eu şi sora mea am fost abuzate de tatăl nostru, *însă Dumnezeu a îndepărtat ruşinea de a vorbi despre trecutul meu*. *Pentru multă vreme am suferit*, *închisă în mine însămi*, *însă acele întunecimi trebuiau scoase la lumină*.

Tatăl meu era pastor. *Ar trebui să fiu impresionată când cineva este învăţător de şcoală duminicală*, *misionar sau în slujba Domnului*? *Eu zic că ar trebui să ne uităm la copiii lor*, *dar să privim adânc*. *Uneori există atâta întuneric şi singurătate în aceste familii*.

Trebuie să fim ţinuţi la lumină, *exact ca un pahar spart pentru a observa dacă este vreo greşeală sau nu*. *l-am dăruit lui Dumnezeu cupa mea spartă*, *pe care încercam să o aranjez pentru a arăta perfectă*. *Acum*, *deoarece a fost expusă în lumina lui Dumnezeu*, *poate să răspândească dragostea Lui prin mine*. *Sunt cupa Lui*, *acea cupă pe care nimeni n-o iubea şi de care nimeni nu era mândru*. *O cupă spartă înţelege o altă cupă spartă*. *El vindecă cupele sparte*.

În Cristos, *M*.

Cineva a observat pe bună dreptate că problema cu care se confruntă copiii abuzaţi este că nu au un loc unde să-şi verse amarul.

Gândiţi-vă cum ar fi să fiţi nevoit să purtaţi de unul singur, secretul întunecat al abuzului. A sesiza autorităţile, ar însemna să-ţi asumi riscul unei pedepse sau al neîncrederii.

Am fost îngrozită să aflu că au loc abuzuri sexuale în familii de creştini şi chiar în familiile liderilor creştini. Acest păcat ascuns ia naştere în spatele uşilor închise ale unor familii respectate. Ia naştere peste tot.

Aceste secrete întunecate determină sufletul să devină plin de amărăciune, fără dragoste şi teribil de trist. Ele sunt cauza numeroaselor nevroze şi conduc la retragerea din societate şi chiar contemplarea gândurilor sinucigaşe.

Acea parte a sufletului nostru pe care am ascuns-o de alţii (şi poate chiar de Dumnezeu) devine locul problemelor noastre. Mulţi oameni ar putea fi ajutaţi într-un mod măreţ, dacă ar găsi o ureche care să-i asculte şi o inimă care să-i înţeleagă.

Pentru mulţi ani am păstrat ascuns secretul despre care credeam că doar Dumnezeu şi soţul meu trebuie să ştie. Credeam că doar ei sunt vrednici de încredere. Credeam că oamenii nu mă vor crede dacă le-aş spune că am fost abuzată sexual. Dar acum îmi împărtăşesc povestea, deoarece am întâlnit sute de femei care se pot identifica cu suferinţa mea.

Împreună cu sora mea, am părăsit orfelinatul pe când eu aveam treisprezece ani. Am fost duse în familia unei asistente maternale pe care o numeam „Buni". Eu am început să merg la şcoala gimnazială, iar Marie frecventa şcoala primară din apropiere.

Buni a început, încă din prima zi când am ajuns acolo, să ne intimideze. „Dacă nu mă asculţi, vei primi *asta*", ne-a avertizat, plesnindu-mi o palmă peste faţă, folosindu-mă ca exemplu. Lovitura m-a usturat, însă m-am abţinut să plâng.

Pe lângă bătăile pe care le-am primit în casa Bunicuţei, au fost lucruri şi mai rele. Într-o seară, în timp ce dormeam, soţul Bunicuţei a intrat în cameră, m-a trezit şi m-a obligat să mă dezbrac. Apoi, fără alte explicaţii, m-a forţat să particip la actul sexual pentru a-i satisface capriciile şi poftele perverse.

Aceea a fost prima din multele experienţe de acest gen. *Nu suportam nici să-l văd*! Era înalt, puternic şi robust. Nu puteam face absolut nimic pentru a-l opri să-mi violeze trupul. M-a avertizat că dacă voi spune cuiva mă va ucide, şi îl credeam. Aproape după fiecare astfel de întâlnire traumatizantă, mă închidea în baie până mă opream din plâns. Dacă forţam uşa pentru a ieşi, atâta timp cât el era prin preajmă, abuza de mine din nou. O dată plângeam în hohote şi cu atâta mânie, încât mi-am spart buzunarele cu mâinile.

Singurul lucru care m-a susţinut în acele zile dureroase era conştiinţa faptului că Dumnezeu era cu mine. Pe vremea când locuiam încă în orfelinat, o supraveghetoare cu numele de Irma Freman mi-a oferit un exemplar al Noului Testament. În fiecare zi citeam câteva versete, încercând să le memorez cât de bine puteam. Spuneam: „Doamne, Tu ai promis că vei fi cu mine tot timpul. Tu eşti tot ce am!"

După aproximativ patru luni, cât am locuit la Buni, împreună cu Marie am fost mutate într-un cămin de fete, proprietate de stat. Acolo am avut un binemeritat răgaz după cruzimea ultimelor luni. Din nefericire, şederea noastră acolo a fost scurtă. Ni s-a spus că vom fi mutate într-o casă privată. Abia aşteptam, la gândul că s-ar putea să găsim pe cineva care să ne iubească. Însă n-a fost să fie aşa.

Ah, nu! Nu din nou!

Când a sunat soneria de la Casa Fetelor, am rămas înmărmurită. În uşă stătea Buni, mai furioasă ca niciodată. „Am venit să te ducem într-o familie din San Francisco", spuse ea, arătând cu degetul spre asistentul social care era împreună cu ea.

Mai târziu, am descoperit că Buni o cunoştea pe mama. N-am înţeles niciodată exact conexiunile, dar ni se spusese că venise din partea mamei. Sora mea fusese luată pentru a locui cu o familie care o dorea cu adevărat. Eu am fost luată pentru a locui cu o familie care o cunoştea pe mama.

Viaţa în familia Makin a fost la fel de rea, dacă nu chiar mai rea decât ce am experimentat la Buni. Domnul Makin era un bărbat scund şi îndesat, cu un piept viguros. Îmi amintea de o gorilă. Doamna Makin părea severă, cu părul cărunt, cu cărare pe mijloc. Aveam voie să fac

baie doar o dată pe lună şi o dată la opt săptămâni puteam să-mi spăl părul. Pe uşă era afişat un calendar cu ziua în care se dădea drumul la apă în cadă. Trebuia să stau dezbrăcată în faţa ei, iar în timp ce eram udă mă bătea cu o curea de piele. Încă mai simt usturimea.

Adesea eram bătută chiar înainte de a pleca la şcoală, aşa că trebuia să parcurg cei aproape opt kilometri şi jumătate cu nasul sângerând sau cu un ochi vânăt. Foloseam toaleta dintr-o staţie de benzină pentru a-mi camufla rănile înainte de a ajunge la şcoală. Sunt sigură acum că profesorii mei şi ceilalţi adulţi observaseră că fusesem abuzată, însă se făceau că nu observă. Dacă ar fi pus întrebări deveneau deja responsabili şi se pare că nimeni nu dorea să fie implicat în aşa ceva.

Părul meu a devenit îmbâcsit şi mi-au apărut păduchi, aşa că a trebuit să fiu tunsă cheală. Pentru a-mi ascunde ruşinea, mergeam la şcoală cu capul învelit într-un prosop. Ceilalţi copii mi-l trăgeau de pe cap şi râdeau, făcându-mă în toate felurile.

În jurul încheieturilor şi a gleznelor se adunase mizerie. Când intram în clasă, îi auzeam pe colegii mei spunând „Vine împuţita", şi îmi întorceau spatele.

Abia aşteptam să străbat drumul acela lung, dus-întors până la şcoală deoarece îl foloseam ca timp pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu. Uneori, după programul de la şcoală mă furişam în lăzile de pe alee sau mă ascundeam în spatele containerelor, căutând refugiu. Căutam un loc unde să mă pot ruga şi să-mi vărs amarul.

Bătăile îndurate în familia Bunicuţei s-au repetat şi în familia Makin. Mă băteau fără milă. Adesea fugeam afară şi mă ascundeam fie sub trepte, fie pe vreo străduţă, întotdeauna căutând un loc unde să pot plânge.

Patul meu pliant era întins pe holul care ducea din camera de zi în dormitorul soţilor Makin. De multe ori veneau bărbaţi ciudaţi, care treceau pe lângă patul meu furişându-se în dormitor. Mă rugam ca ei să nu mă atingă.

Într-o zi, domnul Makin i-a spus unuia dintre bărbaţi: „Haide, ia-o! Eu o să stau în camera cealaltă". Bărbatul m-a bruscat, mi-a smuls

hainele de pe mine şi m-a forţat să particip la actul sexual. Iată-mă încă o dată urlând, implorând, rugându-mă să nu fiu parte a acestor perversiuni. Însă nimeni nu îmi auzea strigătele. Nimeni nu mă ajuta.

Curând, începuseră să vină alţi bărbaţi în casă, întrebând de „fetiţă". În San Francisco, casele sunt construite atât de aproape una de cealaltă, încât nu există decât un culoar între ele. Uneori, când auzeam bărbaţi venind, fugeam prin acel culoar şi mă ascundeam sub trepte sau alergam până în cealaltă parte a străzii. Îmi amintesc cum într-o seară mă ascunsesem şi îi auzeam pe bărbaţi vorbind unul cu celălalt: „Unde este? Unde s-o fi dus?"

Aşteptând ca bărbaţii să plece, m-am ghemuit în acea crăpătură şi mi-am zgâriat genunchiul. Trebuie să fi fost nişte gunoi putred în preajma mea, deoarece îmi aduc foarte bine aminte că mă gândeam că miroase a şobolan mort. Am suspinat printre lacrimi: „Dacă aş fi avut mamă, n-aş fi trecut prin ce trec acum!" Apoi, parcă am fost învăluită în lumină şi am simţit pace. I-am auzit pe bărbaţi spunând: „Nu e aici", apoi au plecat. De acea dată Dumnezeu m-a păzit.

Însă au fost momente în care Dumnezeu nu m-a protejat. Mă rugam neîncetat pentru eliberare, implorându-L pe Dumnezeu să mă scape şi să mă protejeze, dar cu toate acestea eram abuzată de bărbaţi fără scrupule. O dată am aruncat cu o cană de cafea fierbinte pe unul din atacatorii mei, dar am fost bătută şi abuzată chiar mai rău decât înainte.

Nimeni nu trebuia să-mi spună că ce se întâmpla era pervers şi obscen. Este imposibil să exagerezi acele sentimente de ruşine şi repulsie născute în inima mea în urma acelor evenimente. O vreme destul de îndelungată fugeam de oricine ar fi vrut să mă atingă, chiar dacă era vorba de o atingere inocentă.

Dumnezeu nu pusese în jurul meu un scut de protecţie împotriva violărilor trupului meu, dar cu toate acestea mă ţineam încă strâns de El şi credeam că El este cu mine. Mi-a dat harul să-mi port crucea. De aceea nu am fost niciodată plină de amărăciune sau mânioasă pe Tatăl meu ceresc. El m-a ales, pentru a-l aparţine Lui; El i-a condus pe acei studenţi spre orfelinat pentru a-mi împărtăşi

dragostea Lui. În ciuda durerii din inimă pe care am purtat-o pe acest pământ, ştiu că suferinţele de acum nu pot fi comparate cu slava viitoare care ne va fi descoperită. Dumnezeu pregătise pentru mine un loc în cer pentru a fi cu El pentru totdeauna. Eternitatea înseamnă mult. Într-o zi, îi voi vorbi Salvatorului meu, care a stat alături de mine atunci când nu aveam pe nimeni. Poate atunci îmi va spune de ce a trebuit să sufăr atât de mult. Şi poate va arăta cu degetul spre unii şi-mi va spune: „Dorie, aceşti oameni sunt aici pentru că tu le-ai spus despre harul şi puterea Mea". Doar un cuvânt din partea Salvatorului meu va fi suficient pentru a-mi alina trecutul.

Eu cred că Dumnezeu este suveran; El cunoaşte fiecare zi a vieţii mele, de la prima, până la ultima. Orice mi se întâmplă trece mai întâi printre degetele Lui pline de dragoste. El ştia că într-o bună zi acea fetiţă murdară va sta în faţa a mii de oameni pentru a le spune că Dumnezeu este credincios – că nu este nimic prea mare în vieţile lor pentru intervenţia lui Dumnezeu.

Unii oameni îmi ziceau: „Dorie, tu ai supravieţuit deoarece ai avut o credinţă aşa de puternică". Nu este adevărat. Am supravieţuit deoarece nu am avut la cine alerga decât la Dumnezeu. Nu aveam pe nimeni altcineva. Uneori îl luam la întrebări pe Dumnezeu, însă nu L-am urât niciodată.

Dacă am cicatrici? Bineînţeles că am. Dar este ceva măreţ într-o cicatrice. Arată că ai fost vindecat, ai fost întregit. Pretutindeni prin ară întâlnesc oameni care au fost sfâşiaţi emoţional iar unii dintre ei, 111 încă răni deschise. Uneori întâlnesc oameni care se ţin cu dinţii de imărăciunea lor şi continuă să retrăiască evenimentele dureroase din trecut. De fapt, ei cojesc crusta de pe rană pentru a vedea dacă s-a vindecat sau pentru a demonstra că nu s-a vindecat.

Procesul vindecării seamănă cu o operaţie chirurgicală dificilă. După operaţie, rana este dureroasă şi delicată, dar dacă cusăturile îşi fac treaba, are loc vindecarea. Încetul cu încetul, ţesuturile încep să se întrepătrundă, iar zona respectivă devine din nou întreagă. În cele din urmă, nu vei mai simţi durere chiar dacă eşti lovită în locul cicatricei.

Astăzi spun oamenilor: „Nu daţi vina pe Dumnezeu pentru ce li

se întâmplă copiilor mici!"; este adevărat că în cadrul voii Lui permisive se întâmplă lucruri groaznice pe care El le-ar putea preveni, dar nu El face răul. El permite aceste lucruri, având scopuri bune.

Iov nu L-a blestemat pe Dumnezeu nici chiar atunci când şi-a pierdut copiii, averile sau sănătatea. Soţia lui l-a sfătuit: „Blestemă pe Dumnezeu şi mori" însă El a numit-o nebună, spunând: „Ce! primim de la Dumnezeu binele, şi să nu primim şi răul?" (Iov 2: 10). Cu toate acestea, Iov nu a păcătuit împotriva lui Dumnezeu cu buzele lui şi nici nu L-a acuzat nebuneşte.

Trebuie de asemenea să le reamintesc cititorilor mei un lucru: nu daţi crezare psihologilor care spun că experienţa abuzului vă va ruina viaţa şi nu veţi mai fi nicicând un om normal. Din nefericire mulţi au crezut minciuna că suferind un abuz, toate şansele la fericire vor fi distruse. Nu este adevărat. Când Cristos a promis că bucuria noastră va fi deplină, cred că i-a avut în vedere pe toţi creştinii, indiferent de mediul din care provin. El este cu adevărat în stare să vindece orice inimă frântă. De exemplu, eu am avut binecuvântarea să mă căsătoresc cu un bărbat înţelegător, care m-a iubit în ciuda abuzului. Era tandru şi plin de compasiune şi datorită dragostei lui, relaţia sexuală devenise frumoasă şi împlinitoare. Aceasta este dovada a ceea ce poate face Dumnezeu.

Valoarea lacrimilor

Ştiu ce înseamnă să cauţi un loc unde să-ţi verşi inima. Adesea, în timpul acestor ani, căutam cu tot dinadinsul un loc unde să plâng: fie o toaletă, fie un câmp deschis sau o alee. Dacă toate lacrimile irsate ar putea fi adunate, cu siguranţă ar umple o găleată sau două. acrimile sunt o parte esenţială în exprimarea durerii.

Există două incidente înregistrate în Noul Testament în care Iisus a plâns: când stătea la mormântul lui Lazăr şi când privea plin de compasiune Ierusalimul. În aceste două situaţii Domnul nostru a participat la durerea muritorilor. Lacrimile Lui ne oferă legitimitate. Am cugetat adesea asupra cuvintelor lui David, care la rândul lui a vărsat multe lacrimi datorită oprimării din partea oamenilor nedrepţi. El scrie: „Toată ziua mă hărţuiesc potrivnicii mei; sunt mulţi, şi se

războiesc cu mine ca nişte trufaşi" (Psalmul 56: 2). Apoi continuă: „Întruna ei îmi ating drepturile, şi n-au decât gânduri rele faţă de mine. Uneltesc, jândesc şi îmi urmăresc paşii, pentru că vor să-mi ia viaţa". (v. 5 – 6).

Oare lua Dumnezeu aminte la tratamentul rău la care era supus) avid de către duşmanii săi? Priviţi ce urmează: „Tu numeri paşii ieşii mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele crise în cartea Ta?" (v. 8). David credea că lacrimile lui erau strânse \tr-un burduf şi erau înregistrate în cartea specială a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu făcuse lucrul acesta pentru David, cred că a făcut la fel şi pentru mine. Lacrimile mele nu au trecut neobservate de El, fiind colectate ca un simbol al suferinţelor mele şi al purtării Lui de grijă. Nu am plâns degeaba. Aceste lacrimi, deşi a trecut mult de când s-au uscat, nu i-au scăpat lui Dumnezeu din vedere. Dragul meu, poţi Dlânge liniştit în prezenţa Domnului. Într-o zi, El va şterge orice acrimă din ochii tăi, dar până atunci le colectează, iar sub privirea, ui, sunt precum picăturile unui parfum preţios.

O tânără mi-a scris: „Dragă Dorie, mulţumesc că mi-ai dat voie să? lângă. M-am rugat ca Dumnezeu să trimită pe cineva care să-mi înţeleagă inima. Aveam prieteni buni, dar aveam nevoie să fiu atinsă le cineva care să îmi cunoască durerea. Acum pot merge mai departe, ştiind că m-a atins cineva care înţelege".

Haideţi ca noi cei ce suntem trupul lui Cristos să dăm oamenilor privilegiul să plângă. Unor femei nu li s-a permis niciodată să fie copii atunci când au devenit adulte. De când îşi amintesc poartă răni prea grele, chiar pentru mulţi adulţi. Acelei fetiţe din interior nu i s-a permis niciodată să iasă afară. Haideţi să le dăm voie să plângă.

Inima mea se frânge pentru miile de copii care sunt abuzaţi, fie psihic, fie sexual (sau ambele) şi care nu-L cunosc pe Iisus ca şi Salvator al lor personal. Ei trebuie să facă singuri faţă dramei şi nu este nimeni spre care să se îndrepte. Pentru ei, Dumnezeu pare rece, impersonal şi crud. Unii se revoltă împotriva Celui Atotputernic şi împotriva celor care i-au tratat în mod greşit. Chiar şi după ce devin oameni maturi, integraţi în societate, trăiesc într-o solitudine

emoţională. Nu simt niciodată că aparţin cuiva. Nimeni nu îi ajută să-şi poarte trauma, nimeni nu le uşurează povara. Familiile în care intră în urma căsătoriei, sunt la fel de crude ca şi cele lăsate în urmă.

Cristos ne cunoaşte deja toate secretele întunecate. Când noi îi împărtăşim cele mai adânci gânduri, El ne oferă o ureche deschisă. Acelaşi Cristos care mi-a iertat păcatele şi care mi-a permis să mă ating de El cu tot trecutul meu zbuciumat, este disponibil să te primească şi pe tine. Moartea Lui pe cruce a fost un sacrificiu pentru cei păcătoşi, ca toţi să putem fi acceptaţi pentru totdeauna în familia Lui. Cu toate acestea, noi trebuie să-L primim în vieţile noastre. În orfelinatul din Oakland, mi-am pus încrederea în El şi am primit atât tovărăşia Lui, cât şi darul vieţii veşnice. Dacă nu L-ai primit încă în viaţa ta, te rog nu citi mai departe. Ai ceva de rezolvat cu Dumnezeu.

Primul pas pentru a experimenta vindecarea de trecut este să alegi să vii de hac acestor secrete întunecate şi să le aduci înaintea lui Dumnezeu. El oricum le ştie deja. Bineînţeles, El ştie fiecare detaliu al istoriei tale. Discutând problema cu Tatăl nostru ceresc avem avantajul că stăm de vorbă cu cineva care ştie fiecare detaliu, în cazul în care nu ne găsim cuvintele. „Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite" (Romani 8: 26). Duhul Sfânt ia gemetele sufletului nostru şi le transformă în cuvinte. El ne ajută în mijlocire.

Apoi, găseşte un prieten care să te creadă. Poate fi cineva care a suferit la rândul ei / lui abuz, deşi nu este obligatoriu. Există mulţi creştini care pot simţi împreună cu tine, deşi nu au trecut niciodată prin asemenea traume. Pentru a experimenta vindecarea, vei avea nevoie de puterea trupului lui Cristos.

Noaptea, nesărutată, culcată fără nicio binecuvântare, copila e înfiorată şi suspină, plângând până când, ochii îi sunt secătuiţi de lacrimi.

Dimineaţa, îşi adună cu grijă capetele hainelor zdrenţăroase în jurul trupului gol şi tiptil-tiptil păşeşte într-o altă zi, lipsită de dragoste.

Ah, spune-i despre Cel ce a promis:

„*Nu te voi părăsi şi nu te voi lăsa singură*, *pentru că*…

„Te *iubesc cu o iubire veşnică*”.

(traducere după Nancy Spiegelberg)

Dragă Dorie.

Eşti prima persoană căreia îi mărturisesc trecutul meu şi nu mi-am dat niciodată seama cât de adânc era ascuns în inima mea. În timp ce împărtăşeam cu tine fărâmă cu fărâmă, *în final am spus tot*, *Domnul a smuls din rădăcină acele dureri şi le-a vindecat*. *În zilele care au urmat am simţit o schimbare în mine*.

Cu drag, *L*.

Confruntarea cu trecutul în noiembrie 1988, am invitat-o pe fiica mea, Darlene, împreună cu soţul ei, pentru a mă însoţi la orfelinatul din Oakland, acolo unde cu mult timp în urmă, eu şi sora mea fusesem lăsate de către mama, fiind vizitate doar de două ori în şapte ani. Acolo fusesem bătută în fiecare seară pentru comportament necorespunzător – uneori pe bună dreptate, dar alteori fără vreun motiv. Însă mai rele erau abuzurile sexuale repetate. Aceasta este o poveste pe care cu greu am decis s-o spun.

Între timp clădirea fusese transformată într-un institut de artă, unde veneau studenţi pentru a studia şi a picta. Am sunat la sonerie, având un sentiment de teamă şi agitaţie.

O femeie amabilă ne-a permis să intrăm în clădire şi ne-a însoţit, deoarece multe dintre uşi erau închise pentru siguranţa exponatelor. M-am trezit descriindu-le, lui Darlene şi femeii, multe dintre modificările care avuseseră loc de când fusesem eu în orfelinat. Pentru a forma camere mai spaţioase, unii dintre pereţii iniţiali au fost dărâmaţi. Alţii au fost rezugrăviţi, iar pardoseala verde, pe care mi-o amintesc atât de bine, fusese înlocuită cu una nouă. Am trecut prin fosta cameră de zi şi am deschis uşa care ducea spre camera de oaspeţi. Cu mulţi ani în urmă, stând într-un scaun pliant, mi-am deschis inima pentru a pătrunde în ea dragostea lui Dumnezeu. Îmi amintesc cuvintele acelui student care spunea: „Nu uita, Dumnezeu te iubeşte!”

Am urcat scările şi am trecut de două uşi mari ajungând în

camera unde dormiserăm. Darlene stătea în faţa unei ferestre mari când întrebă:

Confruntarea cu trecutul

— Mamă, acolo a fost patul tău?

— Da.

— Aceea era uşa spre camera domnişoarei Gabriel?

— Da, draga mea.

— Mamă, poţi veni puţin până aici? Când am traversat camera m-a îmbrăţişat, iar Derek ni s-a alăturat şi am plâns împreună. Şi mi-a spus:

— Te iubesc aşa de mult.

Am trecut prin fiecare cameră. Am văzut baia lungă şi îngustă, cu separeuri, unde fuseseră agăţate hainele noastre; am mers în camera unde ne îmbrăcam de obicei. Acolo se găsea încă agăţată pe perete oglinda spartă, exact aşa cum mi-o amintesc. Adesea mă furişam în acea cameră pentru a-mi umezi părul creţ, încercând să-l aranjez în diferite feluri pentru a arăta cât mai „adorabilă”. Însă nimeni nu mă lua acasă.

În partea dreaptă erau cele două băi. Una era folosită de supraveghetoare, iar cealaltă de noi. Deşi una dintre ele fusese transformată în birou, femeia mi-a dat voie să deschid uşa.

— Darlene, iată! am strigat.

Pardoseala verde de care îmi aminteam atât de bine era încă vizibilă. Darlene privi îndelung linoleumul despre care mă auzise adesea vorbind. Ne-am îndepărtat puţin şi l-am fotografiat.

Am continuat să mergem pe culoar. Am recunoscut camera pentru cusut şi infirmeria, singurul loc unde eram tratate bine. La capătul culoarului, mai exista o uşă, însă m-am întors pentru a-mi vedea de drum.

— Nu ai vrea să vezi şi camera aceea? m-a întrebat femeia.

— Nu neapărat. Nu, chiar nu doream să văd acea cameră. Darlene m-a auzit de nenumărate ori vorbind despre viaţa în orfelinat, însă era o mică informaţie pe care o ţineam ascunsă. Nu eram sigură că voiam să spun restul poveştii chiar atunci.

— Vino, te rog! insistă femeia.

Am urmat-o cu reţinere. Cu mâna pe clanţă m-a întrebat:

— Poţi să ne povesteşti ce s-a întâmplat aici?

Dintr-odată m-am trezit destăinuind secretul pe care i-l împărtăşisem doar lui Lloyd. Însă acum ni se alăturaseră şi numeroşi studenţi la arte, interesaţi de trecutul clădirii.

— Aceasta este camera în care au avut loc abuzuri sexuale, am spus.

A deschis uşa. Camera fusese redecorată. Am explicat că într-un colţ fusese o toaletă şi când eram neascultătoare, supraveghetoarea îmi îndesa capul înăuntru şi dădea drumul la apă, ameninţându-mă că-mi vor cădea dinţii şi părul. În timp ce apa mi se învârtea în jurul capului şi ochilor, dădeam aerul afară, încercând frenetic să nu permit apei să-mi pătrundă în nas.

În apropiere fusese un dulap cu cârlige în perete. Când eram în acea cameră, eram legată cu o frânghie de mâini şi agăţată cu frânghia în acele cârlige. Atârnam acolo, presupun, ca o pedeapsă pentru greşelile mele.

Am scutit grupul de detalii scârboase. Supraveghetoarea cu jumătate de normă, responsabilă de aceste abuzuri, obişnuia să mă ducă în această cameră şi să mă forţeze să întreţin relaţii sexuale cu ea. Era puternică, supraponderală şi avea o voce dură. Mă prindea de gât şi mă izbea cu capul de perete. Când mă lega de mâini şi de picioare şi mă ameninţa cu pedepse crunte, nu aveam ce face altceva decât să mă supun poruncilor. Nimeni nu trebuia să-mi spună că acele experienţe sexuale nenaturale erau greşite. Slavă Domnului că acelei supraveghetoare i s-au retras responsabilităţile şi a fost internată într-un spital psihiatric. Însă amintirile acelor experienţe oribile m-au urmărit mulţi ani.

— Ştii de ce a fost renovată această cameră? m-a întrebat femeia. Pentru că în urmă cu câţiva ani avusese loc un incendiu, a explicat ea, dându-şi singură răspuns la întrebare.

— Judecata lui Dumnezeu, am răspuns instinctiv. Nu mă uitam la Darlene deoarece ştiam că are lacrimi în ochi. Femeia zâmbi. În timp

ce închidea uşa, spuse:

— Trebuie să spun că am observat că nu există amărăciune pe faţa ta, nici ură în vocea ta.

— Aşa este, doamnă. Ştiţi, jos, în sala de oaspeţi, cu mulţi ani în urmă am întâlnit un Om pe nume Iisus şi cu ceva vreme în urmă El mi-a alungat amărăciunea şi ura. Acum sunt completă.

Închise uşa, privi spre ceilalţi care ni s-au alăturat şi spuse:

Confruntarea cu trecutul

— Tot ce a povestit această femeie a fost verificat de alţii care au locuit aici. Şi ei au spus aceeaşi poveste.

Doar acum am aruncat o privire spre Darlene. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei.

— Darlene, în toţi aceşti ani, mama ta a spus adevărul.

— Ştiu, ştiu! a răspuns ea.

— Dar este bine de ştiut că şi ceilalţi l-au certificat.

Până la acel moment, Darlene nu aflase că fusesem abuzată sexual în orfelinat. Însă verificările făcute de acea femeie au evidenţiat faptul că povestea vieţii mele era adevărată. Pentru mine, era ca şi cum Dumnezeu şi-ar fi pus parafa de aprobare peste ceea ce spusesem eu oamenilor de-a lungul anilor.

Turul nostru prin orfelinat luase sfârşit şi am aşteptat ca toţi să se îndrepte spre culoar. Apoi m-am întors singură la uşa acelei camere, am pus mâna pe ea şi m-am rugat. Lacrimile curgeau şiroaie în timp ce vorbeam cu Tatăl meu ceresc, cu Prietenul meu care mă salvase exact în acea clădire în urmă cu mulţi ani. „Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai dat voie să privesc pentru ultima dată la trecutul meu. Mulţumesc că acum ştiu că l-am lăsat în urmă. Mulţumesc că acum ştiu că am fost atinsă de Tine şi sunt completă".

În acea zi, în timp ce femeia închidea uşa acelei ultime camere, ea nu realiza că de fapt închidea ferm un capitol urât din viaţa mea. Era ca şi cum trecutul fusese lăsat în urmă şi puteam spune: „Este în regulă". Acest lucru mi-a permis să-i ajut pe alţii să închidă aceeaşi uşă.

La o întâlnire de familii unde ţineam un discurs, o femeie m-a abordat şi luându-mă deoparte, îşi deschise poşeta şi puse o fotografie

pe masă. Eram şocată. În fotografie erau câteva fete aşezate într-un rând. Am recunoscut pe fundal orfelinatul Oakland.

— Te cunosc? am întrebat.

— O vezi pe fetiţa care stă lângă prietena ta? Ei bine, eu sunt aceea. Am locuit în acelaşi orfelinat, mi-a explicat. Am calculat câţi ani am stat fiecare acolo. Ea părăsise orfelinatul cu aproximativ trei ani înainte de a merge eu acolo. Avusesem câţiva prieteni comuni.

Iată povestea ei.

Se născuse într-o familie cu şase copii. Mama ei se îmbolnăvise şi avusese tulburări mentale aşa că a fost nevoie să fie internată într-un azil pentru alienaţi mintali. Deoarece niciuna dintre rude nu putea avea grijă de cei şase copii, fuseseră împărţiţi între rude şi prieteni, această femeie fusese dată unei familii care împărţea casa cu o altă familie.

Între şase şi nouă ani avusese parte în mod repetat de bătăi şi /ioluri din partea celor doi bărbaţi din casă. Când îi murise mama, copiii trebuiau reîmpărţiţi, iar cele două familii fuseseră anunţate că li se va lua fata. Cei doi bărbaţi au dus-o într-o cameră pentru a-i oferi un ultim avertisment: „Dacă vei spune vreodată cuiva ce ţi-am făcut, ista vei primi…”

Luând o lamă de ras i-au crestat braţul până la sângerare. Întinzându-i pielea de pe ambele părţi ale gâtului, au fixat-o pe podea cu ajutorul unor cuişoare subţiri; apoi au scos cuiele afară.

Mătuşa ei o luase şi o duse la orfelinatul din Oakland. Fără niciun totiv, supraveghetoarea şefă o numea pe acea fetiţă de nouă ani, micuţa mizerabilă”.

Deoarece la vârsta de 12 ani copiii trebuiau să părăsească orfelinatul, aceeaşi mătuşă se întoarse după trei ani. Aruncă copilul uşa unui cămin de fete şi spuse: „Nu mă interesează unde mergi. ne mergi acolo, fie mergi pe stradă, dar nu vreau să-ţi mai văd reodată faţa”.

A ales să meargă în căminul de fete, făcând lucrurile elementare şi învăţând să se adapteze cât de bine putea. Apoi a fost luată de o asistentă maternală şi pusă la lucru. Însă în familiile în care slujea, era leiubită. Adesea, mergând pe stradă, se oprea în faţa unei biserici din

apropiere, însă nu păşea înăuntru. Ea se vedea „micuţa mizerabilă", iar în biserică erau „oamenii buni şi curaţi". Nimeni nu a invitat-o vreodată să intre.

S-a căsătorit din adolescenţă şi a avut câţiva copii, însă căsătoria ei fusese un dezastru. La vârsta de douăzeci şi şase de ani a fost remarcată de un magazioner dintr-un orăşel din Texas. „Eşti nouă pe-aici. Ju ai vrea să vii cu noi la biserică?" în acea zi pastorul vorbise despre tragostea lui Dumnezeu. Această femeie povesteşte că în timpul invitaţiei de a-L primi pe Cristos ca şi Salvator, şi-a luat copilul pe spate precum ai lua un sac cu zahăr şi a păşit în faţă.

„Dar", spune ea, „n-am vorbit nimănui despre viaţa mea, nici n-am studiat Biblia, nici nu am crescut în credinţă. Într-un final cineva mi-a oferit un exemplar al cărţii tale, şi nu-mi venea să cred. Am realizat că amândouă crescuserăm în acelaşi orfelinat. Mă gândeam, *dacă aş putea s-o întâlnesc*!"

Oare de ce a ţinut această femeie secretul acela oribil, timp de aproape patruzeci de ani, doar pentru ea? îi era teamă că nimeni nu va crede şi nimeni n-o va înţelege. S-a gândit să-şi împărtăşească povestea cu mine pentru că ştia că eu o voi asculta şi voi crede ce-mi va spune.

— O, draga mea, i-am spus „te-am auzit nu doar cu urechile, dar şi cu inima!"

Un torent de lacrimi au început să curgă pe obrajii ei căzând pe bluză, ca apele unui baraj distrus. Am ţinut-o în braţe.

— Am suferit aşa de mult în interior, a şoptit ea, după ce şi-a reluat calmul.

— Dacă îţi voi arăta cum, eşti gata să-ţi predai durerile Domnului?

— Da, aşa voi face.

A vărsat totul înaintea Domnului – durerea, abuzul sexual, eşecul în căsnicie, singurătatea şi respingerea.

Am întrebat-o dacă îmi permite să povestesc viaţa ei la întâlnirea din seara următoare. A încuviinţat. S-a aşezat pe al doilea scaun de lângă culoar, ţinându-mi şi mie un loc lângă ea. Îndată ce am

terminat de istorisit povestea vieţii ei, a strigat cu glas suficient de tare încât să fie auzită de toată sala:

— Dorie, sunt liberă!

— Într-adevăr, cei care sunt eliberaţi de Domnul, sunt cu adevărat liberi! i-am răspuns.

De ce a experimentat în cele din urmă o asemenea libertate? Deoarece secretul fusese dat pe faţă. Nu mai era nevoie să ascundă vinovăţia şi durerea pe care le-a purtat singură în toţi aceşti ani, pentru că exista cineva care, deşi îi cunoştea trecutul, putea s-o iubească şi s-o accepte.

Dacă este adevărat că suntem atât de bolnavi pe cât sunt de tunecate secretele noastre, ar fi momentul potrivit să începem confruntarea cu acele secrete care aruncă un văl de întunecime peste vieţile noastre. Pentru cei care au curajul să-şi recunoască trecutul, există speranţă şi posibilitatea vindecării.

David spunea: „Cercetează-mă Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!" (Psalmul 139: 23 – 24). Primul pas este să-L rugăm pe Duhul Sfânt să ne amintească secretele din trecut.

Este mai benefic să înfruntţi duşmanul, decât să fugi de el. Mai bine să ştim ce ne îmbolnăveşte decât să ne prefacem că trecutul nostru nu există.

Nu cred că ar trebui în vreun fel să retrăim fiecare minut dureros în trecut. Cunosc persoane care au îndurat ani de terapie, rememoand cu grijă cele mai morbide detalii din copilărie. Cu toate acestea, a au reuşit să facă faţă tuturor sentimentelor care au ieşit la iveală, trebuie să conştientizăm că trecutul s-a încheiat, şi trebuie să ştim ce a facem când reapare durerea.

Mai întâi vorbeşte cu Tatăl tău ceresc. El îţi cunoaşte cel mai bine ecutul. El poate completa detaliile pe care tu le-ai trecut cu vederea. Chiar dacă nu-ţi găseşti cuvintele, Duhul Sfânt te va ajuta.

Apoi, găseşte-ţi un prieten care să te ajute. În această carte veţi tâlni persoane care şi-au ascuns trecutul şi în consecinţă au suferit moţional. Trebuie să începem prin a vorbi cu Dumnezeu, dar avem

nevoie şi de acceptarea şi dragostea oamenilor. Deşi de multă vreme am închis uşa trecutului, în ziua acelei vizite orfelinat am închis-o pentru ultima dată – pentru totdeauna. Din ericire nu mai sunt ostatica acelor evenimente, iar prietena mea este i ea pe drumul eliberării.

Dragă Dorie.

Am 28 de ani… Mama mea a încercat să-mi ia viaţa când eram bebeluş… rănile sunt foarte adânci. *Am fost dependentă de droguri*, *trăind ca un mort ambulant*. *Deşi L-am cunoscut – pe Iisus şi m-am îndrăgostit de El*, *eram încă nebună*, *plină de răni şi frântă*. *Nu a existat o vindecare instantanee*, *ci una treptată*. *Una dintre vindecările majore a avut loc în momentul în care te-am auzit vorbind – de-aceea spun că te iubesc*. *Mi-ai oferit speranţă… Dumnezeu te foloseşte pentru a trimite raze de speranţă inimilor pline de frică*, *triste şi îndurerate*.

Cu dragoste, *S*.

Puterea speranţei

Ca tânără femeie mă întrebam adesea care va fi efectul abuzului pentru restul vieţii mele. Oare vor afla şi alţii secretele mele? Mă voi putea bucura vreodată de sex, în cadrul căsniciei?

În acea vreme nu se discuta atât de liber despre abuz, cum se discută astăzi. Deşi aveam 20 de ani şi intrasem la Colegiul Biblic, trăiam cu un vârtej ameţitor de gânduri dureroase. Nu vorbisem despre experienţele mele nici celor mai apropiaţi prieteni. Rareori vorbeam despre abuzul fizic şi cu atât mai rar despre abuzul sexual. Acele amintiri erau prea dureroase. Cel mai greu mi se părea să cred că cineva va crede ce spun.

Singurul lucru care m-a ajutat în acele perioade de îndoieli a fost credinţa că Dumnezeu este cu mine prin orice aş trece. Aveam ceva în plus faţă de mulţi alţii: *speranţa*.

Copiii care au suferit abuz, au convingerea că vieţile lor sunt complet ruinate. Au tendinţa să joace mereu rolul victimei; este un rol pe care consideră că îl merită. Sunt prinşi într-un cerc vicios din care nu mai întrezăresc nicio scăpare.

Sindromul victimei

O femeie care a fost abuzată de un tată alcoolic sfârşeşte de cele

mai multe ori într-o căsătorie cu o persoană asemeni tatălui. În mod inconştient – poate chiar conştient – îşi spune: „Am meritat să fiu abuzată când eram copil, aşa că merit să fiu abuzată şi acum". Există de fapt o *legătură* a abuzului, care o determină să joace întotdeauna rolul victimei. Nu îşi planifică să se ridice deasupra situaţiei şi este lipsită de orice urmă de speranţă pentru o viaţă mai bună.

În cazuri extreme, victimele pasive caută de fapt pe cineva care să abuzeze de ele. Devin atât de convinse că merită acest tratament groaznic, încât atunci când li se oferă dragostea pură, o resping. În general fac viaţa amară persoanelor care încearcă să le ofere dragoste, încât rezultatul va fi inevitabil, respingerea.

Alţii joacă un rol agresiv ca răspuns la torturile pe care le-au suferit. Caută persoane neajutorate cărora să le facă rău, fiind convinşi că victimele lor o merită. Uneori violatorii îşi argumentează fapta blamând femeile pentru că se plimbau singure pe stradă.

Ei nu suportă să-şi asume conştient responsabilitatea comiterii abuzului sexual asupra unui copil. Fie îşi neagă fapta, fie găsesc un motiv pentru a pretinde că acesta îşi meritase tratamentul. În ambele situaţii, găsesc argumente pentru a-şi justifica acţiunile.

Când intervine un anume ataşament faţă de comportamentul abuziv, victimele abuzului sexual sau fizic vor aplica aceleaşi pedepse propriilor copii. Victimele abuzului propagă acest comportament, fie în mod activ, fie pasiv.

Una dintre dorinţele mele este să-i ajut pe oameni să rupă ceea ce Andre Bustanoby numea „sindromul femeii ruinate". Acest apelativ se referă la cele care au acceptat rolul de femeie ruinată şi care acceptă consecinţele logice ale traumei lor. Unele femei devin prostituate, fiind convinse că sunt oricum murdare din punct de vedere moral şi că nu mai au niciun motiv să trăiască vieţi curate. Sunt convinse că nu există nicio cale de a-şi îmbunătăţi condiţia şi că sunt condamnate să trăiască ca nişte femei terfelite. În cazul în care nu aleg prostituţia, aplică aceeaşi atitudine în alte moduri distructive. Din nefericire, aceste victime evită procesul lung şi dureros al reabilitării. Într-un fel sau altul se mulţumesc cu starea de victimă – în locul celei de învingător.

Calea spre speranţă

Am realizat că nu este suficient să spui celor răniţi că există speranţă. De cele mai multe ori ei sunt plini de cinism iar cuvintele sunăă foarte sec pentru ei. De obicei, aceştia au adoptat deja una dintre dasiicele metode: negarea sau disocierea.

NKfegarea este mecanusmul psihologic prin care unele victime refuză să aiccepte că au fosit abuzate. Realitatea este prea dureroasă sentiimentul că cineva în care au avut încredere i-a trădat este prea greui de suportat. Astfel, copilul îşi spune în sinea lui că totul este doar un wis şi că nu se întâmplă în realitate. Această negare poate continua mulţţi ani.

Disocierea este se; pararea memoriei de amintirile conştiente. Victiima se poate săntu-şi amintească ce s-a întâmplat, tocmai pentru că aimintirile dureroaste au fost îngropate în subconştient. Amintirile suntt îngropate. Când vine vorba despre abuz, persoana are amnezie totallă.

Aceste ziduri sunt dărâmate în momentul în care victima aude o altă persoană povestind despre abuz. Acest lucru învie amintirile care au f cost adânc ascunse, iar persoana care a trăit în negare sau disociere, este; confruntată cu realitatea. De aceea îmi împărtăşesc povestea. Une; le persoane mi-au spus că nu au fost în stare să-mi citească cartea precedentă, *Dorie*, *fata*. *pe care nu o iubea nimeni*, deoarece le reanima amintiri mult prea dureroase. Alţii plecau de la întâlnirile în care povcesteam despre experienţele mele. Confruntarea cu trecutul este dificilă, însă este necesară pentru procesul vindecării. Auzirea experienţelor unei victime: care a supravieţuit, oferă speranţă celor care suferă. Când realizează că unele persoane care au trecut prin aceleaşi experienţe şi-au revenit – când văd pe cineva cu un trecut similar, care a găisit plinătate emoţională şi spirituală – primesc pentru prima dată o licărire de speranţă.

Trebuie să le amintim victimelor că acea vinovăţie pe care o simt este: o vinovăţie falsă. O fetiţă care se simte vinovată pentru ce i-a făcut tatăl ei, este nevinovată. De asemenea, băieţelul care se simte ruşinat pentru abuzul din partea vecinului său, nu a meritat asta.

Studiile au arătat că cei care au fost agresori sau victime voite în reia ţii, renunţă mult mai greu la trecut. Probabil ei nu-şi văd vinovăţia ca fiiind falsă, devreme ce au fost într-un fel complici la relaţia sexuală. Cu Itoate acestea, este evident că agresorul poate trezi dorinţe sexuale în victima sa, având în vedere că suntem fiinţe sexuale. Chiar dacă se întâmplă acest lucru, victima nu este responsabilă sau vinovată de acţiunile agresorului.

Am consiliat multe persoane care credeau că sunt prea păcătoase pentru a mai putea fi iertate de Dumnezeu. Se simt condamnaţi şi contaminaţi de greutatea propriilor păcate. Pentru fiecare există harul lui Cristos. Nu există păcat prea mare pentru a nu putea fi iertat de Dumnezeu. Cristos a venit pentru păcătoşi – nu pentru cei care se cred neprihăniţi. A spune că cineva este prea păcătos, înseamnă a minimaliza valoarea jertfei lui Cristos pe cruce, o moarte pe care Tatăl a primit-o ca plată pentru toate păcatele. Există speranţă pentru oricine.

Trebuie să creăm o atmosferă de acceptare, de deschidere şi înţelegere. Aceia dintre noi care am experimentat abuzul, putem arăta calea devenind vulnerabili şi sinceri în legătură cu sentimentele noastre din trecut şi luptele pe care le ducem în prezent. Trebuie să fim dispuşi să ascultăm expresii ale durerii şi ale urii. Trebuie să afirmăm că fiecare dintre noi poate renunţa la imaginea deformată despre sine. Dar acest lucru se poate întâmpla doar atunci când oamenii sunt dispuşi să comunice şi să-şi înfrunte sincer trecutul.

Un sclav care fusese bătut şi privat de libertate consideră că este dificil să privească spre cer. El este legat de pământ, preocupat de îndatoririle lui de slugă şi de ananghie. Ochii lui sunt aţintiţi spre pământ, nu spre cer. Cu toate acestea, fie că priveşte sau nu spre cer, el este acolo, la fel cum Dumnezeu este lângă noi, chiar dacă realizăm sau nu acest lucru. Este de datoria noastră să-i ajutăm pe cei care au căzut victime abuzurilor, ca pentru câteva momente să nu se mai privească pe ei înşişi. Ei trebuie să înveţe să se privească altfel; să-şi înlocuiască portretul actual cu cel din Noul Testament.

Oricine se încrede în Cristos, ca într-un Salvator personal,

primeşte un har special din partea Tatălui, „pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui" (Efeseni 1: 6). Credincioşii sunt ridicaţi la statutul de „moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos" (Romani 8: 17). De nenumărate ori, când meditam la trecutul meu dureros, îmi reveneau în minte aceste versete. În anii tinereţii, aceste versete erau singurele lucruri care mă făceau să merg înainte; mă ajutau să cred că Dumnezeu mă acceptă, chiar dacă părinţii mei m-au respins.

Nu este tocmai uşor să acceptăm tot ce suntem în Cristos. Aceia între noi care au un trecut zbuciumat se poticnesc de afirmaţia că \t perfecţi în Cristos. Ne luptăm să acceptăm ideea că Dumnezeul atotputernic are o atenţie sporită pentru copiii Săi. Ajungem chiar să im convinşi că acele avantaje măreţe nu pot fi ale noastre.

Însă ele sunt! Trebuie să învăţăm să ne încredem mai degrabă în promisiunile lui Dumnezeu pentru noi decât în sentimentele negative şi emoţiile noastre întunecate. Acolo începe procesul transformării. Pe măsură ce învăţăm să înţelegem generozitatea lui Dumnezeu faţă de noi, vom petrece mai mult timp lăudându-L. Doar prin Duhul Sfânt şi prin Scriptură înţelegem relaţia privilegiată pe care o putem avea cu Cristos.

Ethel Waters, care a murit la vârsta de 80 de ani, a devenit foarte cunoscută datorită cântărilor sale de la numeroasele cruciade ale lui Billy Graham. Ea era rodul unui viol – o fată de 14 ani fusese violată şi astfel a fost concepută Ethel. Când venea vorba despre trecutul ei, afirma: „Un copil care creşte are nevoie să se cuibărească la pieptul cuiva. Eu n-am avut niciodată parte de aşa ceva. Niciodată. Este o durere cumplită, să-ţi doreşti atât de mult să fii dorit".

Cu toate acestea, după ce a devenit creştină, a spus: „Nu încetez să-L laud pe Domnul pentru că nu am avut alte pasiuni!" Una dintre cântările ei preferate era: „El pasărea hrăneşte". Într-adevăr, Lui îi? aşa de fiecare pasăre.

În cele ce urmează, vă voi prezenta experienţele a doua femei inere care au fost prinse în cercul vicios al rolului de victimă, dar au fost salvate prin puterea lui Cristos. Există speranţă. Identitatea ta

poate fi schimbată. Ne *putem* vedea frumoşi şi iubiţi. Dacă încetăm să privim la noi şi ne îndreptăm privirile spre Cristos, trecutul îşi pierde încetul cu încetul puterea asupra noastră.

Două exemple

Prima femeie mi-a scris o scrisoare despre trecutul ei dureros: „Tatăl meu a fost obligat să se căsătorească cu mama datorită unui copil nedorit (eu). Am crescut într-o atmosferă de ură. Am fost abuzată sexual de către prietenii mamei mele. Tatăl meu îmi spunea că sunt foarte urâtă şi mă bătea".

După mai multe paragrafe scrisoarea continuă: „Am întâlnit un băiat, care acum îmi este soţ şi am rămas însărcinată. Ne-am căsătorit, dar am avut probleme încă din prima zi. Mă bătea. Eram nesupusă şi mă simţeam neiubită de el".

Apoi urmează o frază scurtă, dar cu impact: „După patru ani de chinuri, Dumnezeu ne-a salvat". Continuă spunând că fiind ajutată de pastor şi de psihologul bisericii, în prezent are o căsnicie stabilă. De fapt, atât mama cât şi tatăl ei au devenit creştini. „Ura a dispărut", scrie ea. „Acum experimentez bucuria, pacea şi fericirea dragostei nesfârşite a lui Dumnezeu". Nu e rău pentru un copil nelegitim care fusese abuzat atât sexual cât şi fizic!

Al doilea exemplu este despre o femeie care scrie: „Am fost abuzată sexual de toţi cei trei fraţi ai mei şi alte câteva persoane din familie. Mi-am căutat dragostea în droguri, sex şi alcool. În 1976, în timp ce eram însărcinată nelegitim, am strigat spre Dumnezeu şi El m-a auzit". Din fericire povestea nu se încheie aici. „Acum sunt căsătorită şi am trei copii… împreună cu soţul meu trăim pentru Domnul de şapte ani. Acum mărturisesc despre felul în care m-a eliberat Dumnezeu de efectele abuzului sexual şi al drogurilor. Dau slavă Domnului pentru că a luat lucrurile nebune şi a făcut ceva măreţ din ele…"

Bineînţeles că schimbările în vieţile acestor femei nu au fost uşoare şi au necesitat timp, dar au avut loc pentru că avem un Dumnezeu mare.

Mulţi dintre noi pot mărturisi acelaşi lucru, deşi am fost cândva

victime, acum suntem biruitori. Stuart Hamblin obişnuia să cânte: „Cunoşti tu vestea?" (It îs No Secret [What God Can Do], n.tr.). Ceea ce a făcut pentru mine, poate face pentru oricine. Există viaţă, în ciuda abuzului.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5: 17).

Primul pas spre reabilitare este să începi să speri.

Iisuse.

Se spune că oameni răi Te-au lovit.

Te-au scuipat.

Te-au poreclit. *Te-au batjocorit*.

Au râs şi Te-au tachinat

Apoi Te-au dezbrăcat.

Se spune că ai plâns tare şi ai întrebat de ce… De ce ai fost lăsat singur de Tatăl Tău când sufereai atât de cumplit încât erai pe moarte.

Te-a numit cineva un copil abuzat? *Mie aşa-mi spun*.

Cred că Tu înţelegi.

(traducere după Nancy Spiegelberg)

Dragă Dorie.

Cât de mult aş fi vrut să fii aici să pot să-mi vărs amarul pe umărul tău. *Ceilalţi nu-mi înţeleg durerea pentru că nu au trecut niciodată prin ea*.

Cu drag, *S*.

Dragă Dorie.

Te rog să nu ai impresia că doar fetele sunt abuzate. *Sunt foarte mulţi băieţi asemeni lui Dorie – iar eu sunt unul dintre ei*.

Cu drag, *T*.

Puterea unei urechi care ascultă într-o seară mă aflam în Portugalia şi mă întorceam la hotel, obosită, după o zi de slujire. Intrând în cameră, am observat că sub uşă îmi fusese împinsă o scrisoare nesemnată. Scrisoarea începea astfel: „Aş fi vrut să te ţin doar pentru mine, să te cuprind şi să nu permit nimănui să mai stea în preajma ta… tu mă cunoşteai; mi-ai rostit propriile cuvinte. Multe dintre momentele tale de singurătate erau ale *mele*.

<Ei» nu puteau înţelege. «Ei» au fost întotdeauna iubiţi, acceptaţi şi înţeleşi. «Ei» au aparţinut întotdeauna cuiva, dar noi două n-am avut.

Dar de îndată ce L-am cunoscut pe El, am ştiut că El ne iubeşte şi nimeni nu-L poate îndepărta de la noi. Nu vor mai putea *vreodată* să ne atingă sufletele. Suntem ale Lui pentru veşnicie. Acum dansăm pe altă muzică, pe un alt ritm. Ritmul Lui!

Dar uneori, noi cunoaştem semnificaţia gemetelor din inima noastră – în momentele în care nu există voci sau cuvinte. Totuşi, tristos este vocea noastră înaintea lui Dumnezeu, interpretul tostru… balsamul nostru vindecător – «leacul miraculos». Mulţumesc) omnului pentru tine!"

Ceea ce a exprimat acea femeie, este cât se poate de adevărat dstă oameni care pot înţelege mult mai bine suferinţa altora deoarece trecut ei înşişi pe acolo. În schimb, alţii nu vor înţelege niciodată.

După nenumărate conferinţe ţinute în Statele Unite şi în străilătate, am ajuns la convingerea că această lume rănită are nevoie de jameni care să asculte. „Dorie… mi-aş fi dorit să fii aici lângă mine pentru a-mi putea vărsa amarul înaintea ta" – o afirmaţie ce exprimă sentimentele multor oameni. Oamenii au nevoie de cineva care să îi creadă, cineva care să poată spune: „Şi eu am trecut prin ce treci tu. Ştiu exact ce simţi".

Arta de a asculta este dificil de învăţat în societatea noastră. De obicei, suntem atât de grăbiţi, încât nu ne facem timp să ascultăm problemele altora. Nerăbdarea este inamicul inimii ascultătoare.

Cea de-a doua barieră care trebuie să fie învinsă, este sentimentul că avem răspunsul la problema persoanei şi că el sau ea trebuie doar să înţeleagă nişte adevăruri biblice. Suntem adesea tentaţi să credem că deţinem toate răspunsurile. Sigur, adevărul este important, însă pot spune din propria experienţă că uneori ai nevoie de cineva care să simtă cu tine şi să-ţi împărtăşească durerea. Nu este suficient să vorbeşti, un prieten trebuie să şi *simtă*. Un ascultător bun, poate lua povara celuilalt fără a spune mai mult de un cuvânt. Când te desparţi de un astfel de prieten, ţi se pare că te simţi mai uşor. Cu un

astfel de prieten, poţi să-ţi împărtăşeşti necazurile.

Dă-mi voie să împărtăşesc cu tine câteva e-mailuri pe care le-am primit, câteva scrisori care vorbesc despre dureri şi vindecare. Nu vreau să-ţi focalizezi atenţia asupra durerii (deşi este important să înţelegi durerea altora), ci asupra principiilor care pot aduce întregire celor răniţi emoţional. Din fiecare exemplu, observă că procesul vindecării a început cu întâlnirea unui prieten cu care persoana în cauză a vorbit – cineva care a ascultat şi i-a păsat.

În timp ce citeşti prima scrisoare, priveşte dincolo de cuvinte, la durerea care a urmărit-o de-a lungul întregii vieţi. Adu-ţi aminte de speranţa pe care o oferă Iisus, care poate aduce soare în întuneric.

Tatăl meu m-a abandonat şi în scurt timp mama s-a căsătorit cu un beţiv şi mai notoriu decât tatăl meu. De multe ori auzeam că mama era bătută şi aş fi vrut să pot striga de dragul ei, dar n-am putut. Am fost abuzată şi nu exista nimeni care să-mi arate bunătate.

Îmi uram fiinţa, numele, chiar propria-mi respiraţie. În jurul vârstei de 5 ani îmi doream să mor.

La 17 ani L-am acceptat pe Iisus în inima mea, pe atunci eram deja măritată şi aveam un copil. De ce L-am acceptat? Pentru că mi-a spus că mă va face liberă. „Eu am venit ca tu să ai viaţa şi s-o ai din belşug", mi-a spus.

Dar acea bucurie, n-am primit-o niciodată. Acum am 45 de ani şi îmi vine foarte greu să am încredere în cineva, nici chiar în Dumnezeu. Nu mai vreau să fiu rănită. Soţul meu s-a sinucis; asta m-a durut atât de rău, încât nu am vrut să îmi expun copiii unui asemenea lucru, a doua oară.

Dar… Dumnezeu este tot ce am şi când îmi pun încrederea în El trebuie s-o las acolo. Dorie, El chiar ascultă. E aşa de bine să ai pe cineva căruia îi pasă cu adevărat. Întotdeauna am luat asupra mea vina pentru tot ce mi s-a întâmplat în viaţă. Acum aflu că nu eu eram responsabilă, ci părinţii mei şi alţii. Trebuie să-i iert, însă durerea şi rănile sunt adânci.

Dorie, îi cer Domnului să mă ajute să găsesc pacea pe care o caut din ziua în care L-am primit în viaţa mea. Cred că iertarea este cheia,

dar îmi va lua ceva timp.

Am ascuns adevărul de mine însămi pentru prea mult timp, trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că nu a fost vina mea. Dar cum să fac ca amintirile să nu mai doară atât de rău?

Cu drag.

L.

Această femeie este pe drumul reabilitării, chiar dacă realizează sau nu. A făcut paşi importanţi. În ciuda dezamăgirilor din trecut, are ocazia să descopere că El este la fel de bun precum Cuvântul Său.

Trasând calea progresului

Haideţi să mai privim încă o dată la această scrisoare. Există câteva licăriri de speranţă pentru ca trecutul acestei femei să nu îi mai controleze viitorul.

În primul rând, realizează că nu ea este responsabilă pentru ce i s-a întâmplat. Aproape fiecare copil abuzat ia asupra sa vina pentru abuz. Nu este greu de înţeles motivul: este foarte dificil de admis că unul dintre părinţi este un răufăcător. Dumnezeu este cel care a aşezat în fiecare copil un respect profund pentru mamă şi tată. Această afectivitate este atât de puternică, încât orice ar face părinţii, nu pot să o zdruncine. Faptul că mama sau tatăl natural ar putea să-şi abuzeze sau să-şi abandoneze propriul copil este greu de acceptat. De aceea, dacă un copil este abuzat, el trage concluzia că părinţii lui fac ceea ce trebuie şi că el primeşte doar ceea ce merită. *Părinţii mei se raportează la mine aşa cum ar trebui*, crede copilul. *Orice părinte ar face exact acelaşi lucru dacă ar avea un copil atât de groaznic cum sunt eu*. Astfel copilul îşi asumă responsabilitatea şi vina. Însă, povara devine de nesuportat.

Rezultatul? Copilul se simte atât de murdar şi ruşinat, încât doreşte să moară. De aceea, vârsta medie a victimelor suicidului scade în societatea noastră. Copiii se sinucid.

Niciun copil nu ar trebui să poarte responsabilitatea faptelor părinţilor săi. Un prieten obişnuia să spună că Dumnezeu nu ne va face responsabili că nu ne-am crescut cum trebuie părinţii.

În al doilea rând, această femeie înţelege că este datoria ei să-şi

ierte părinţii. Oricât de greu ar fi, este obligatoriu pentru reabilitarea ei emoţională.

Procesul iertării poate fi mai uşor, dacă alături de mânia faţă de părinţi, adaugă mila. Mulţi părinţi suferă de deficienţe emoţionale, fapt ce-i determină să abuzeze de copiii lor. După cum am amintit în capitolul precedent, cei care au suferit abuz în copilărie vor face la fel cu propriii copii.

Este aproape imposibil ca un copil abuzat să admită că are nevoie de ajutor. Într-adevăr, fără intervenţie divină, este puţin probabil ca acel tipar comportamental să se schimbe. Imaginează-ţi cum este să fii stăpânit de dorinţe perverse şi să fii atât de obsedat de astfel de dorinţe, încât ele să deţină controlul asupra ta. Odată ce aceste pofte sunt puse în acţiune, este mult mai probabil ca acel comportament să se repete şi a doua oară – şi a treia şi a patra. Între timp, inima se împietreşte, şi devine indiferentă. Şi orice fărâmă de bunătate umană dispare. Ar trebui să ne fie milă de o astfel de depravare.

Este şi o a treia rază de speranţă în căutarea femeii după pace. A găsit o ureche care să asculte, cineva care este gata să-i poarte povara, să o înţeleagă şi să-i pese. În mod evident, consilierul ei nu are un trecut identic, însă are timp să asculte, să-şi demonstreze empatia şi să o ajute să înveţe cum să-şi poarte poverile.

Imaginează-ţi cum ar fi să fii prins în propria-ţi capcană a sentimentelor, fără să poţi vorbi cu cineva şi fără ca cineva să fie dispus să îşi facă timp pentru a te înţelege. Cel mai mult ţi-ai dori să ai un prieten care să stea şi să plângă cu tine. Dacă ai căra un sac de 100 kg, plin cu cartofi, ţi s-ar părea minunat ca cineva să se ofere să ducă o parte din greutate. Pentru doi oameni este mult mai uşor să care un sac, decât pentru unul singur. Poate spui: „Dar eu sunt victima nedreptăţii!” Cu adevărat, o parte a poverii poate fi purtată doar de persoana în cauză, însă din experienţă ştiu că împărtăşirea durerilor cu cineva preocupat, poate uşura povara. Cristos a spus că jugul Lui este uşor şi sarcina uşoară. Când realizăm că nu suntem singuri în frământările noastre şi întâlnim alţii care s-au confruntat cu aceleaşi

lucruri, mai prindem curaj. Conştientizând că suntem parte dintr-o mare familie cu oameni care suferă, primim speranţă.

Însă, de ce nu a experimentat această femeie pacea pe care o oferă Cristos? De ce unii sunt vindecaţi într-un mod mai dramatic decât alţii? Harul Său este acelaşi pentru fiecare, însă ceea ce i-a lipsit, a fost decizia de a ierta şi de a-şi preda întreaga viaţă în mâinile Domnului.

Citeşte şi următoarea scrisoare şi vei înţelege la ce m-am referit. Deşi această femeie a experimentat cam aceleaşi abuzuri ca precedenta, a ajuns mult mai repede la vindecare.

Şi eu am fost abuzată în copilărie, ca şi tine, doar că mama a încercat de patru ori să mă ucidă. De două ori a încercat să mă înece şi de două ori să mă arunce din maşină. Tatăl meu a încercat să mă violeze. La 15 ani am fost luată de la părinţii mei.

…La 16 ani L-am cunoscut pe Cristos ca Mântuitor al meu personal.

Apoi m-am căsătorit. Am descoperit că soţul meu este homosexual şi după ceva vreme am divorţat. Mai apoi m-am recăsătorit şi am fost nevoită să merg la spital pentru că soţul meu mă bătea. Abuzul fizic a fost atât de grav, încât am ajuns într-un sanatoriu de boli nervoase.

După aceea am început să beau, să fumez, să mă droghez… am încercat chiar să mă sinucid de vreo şapte sau opt ori… am fost la mulţi psihiatri… însă doctorii mi-au spus că nu mai am mult de trăit, pentru că trupul mi se dezintegrează iar nervii mei nu mai rezistă. Vedeam moartea în faţa ochilor mei.

Am citit cartea ta şi am plâns, deoarece toată durerea a ieşit la suprafaţă… singurul lucru la care mă gândeam, era de ce nu am şi eu pacea pe care o ai tu… însă îmi era frică.

Mi-am sunat un prieten de la biserică iar acesta a trecut pe la mine. Mi-am predat viaţa în totalitate Domnului. În acea noapte, toată durerea şi confuzia a dispărut, toată… Niciodată nu m-am simţit atât de bine.

De atunci îmi las toate problemele la poala crucii. Am pace cu

Dumnezeu şi sunt pe deplin sigură de mântuirea mea. Nici în cele mai măreţe vise nu mi-am putut închipui că voi fi aşa de fericită.

Dacă nu ţi-aş fi citit cartea, nu m-aş fi întors niciodată la Domnul meu drag. Mulţumesc Domnului că te-a călăuzit s-o scrii.

Cu drag.

J.

Aceasta este o dovadă în plus că există viaţă dincolo de abuz!

Vindecarea începe cu mărturisirea

Poate nu ai cu cine să vorbeşti. Poate ai un prieten care te ascultă, dar nu îţi înţelege profunzimea durerii. Dă-mi voie să te încurajez să începi cu Dumnezeu. Cristos este cel mai minunat Consilier, căruia i se pot încredinţa informaţii confidenţiale. El îţi poate spune: „Da, ştiu situaţia ta. Înţeleg pe deplin". În multe locuri din Biblie, scrie că Domnul *a ascultat* rugăciunile poporului Său. El ascultă!

„Îmi pusesem nădejdea în Domnul, şi El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele", scria David (Psalmul 40: 1). Când i se mişca

Puterea unei urechi care ascultă pământul sub picioare, Domnul îl asculta. Privindu-i pe copiii lui Israel, citim că „Dumnezeu a auzit gemetele lor" (Exodul 2: 24). Nu a stat nepăsător la plânsul lor când erau bătuţi ca şi sclavi. Dumnezeu are o ureche care ascultă!

Dragă Dorie.

Anul acesta, în august, am fost internată pentru patru zile la un spital de boli mentale. Toată viaţa am fost neglijată, respinsă şi abuzată, aşa că de la vârsta de 17 ani am început să iau tratament pentru nervi. Aveam mereu coşmaruri, temeri, ură, nu mă puteam odihni şi nu mă puteam bucura de o viaţă fericită şi normală. Devenisem răutăcioasă şi îi uram pe cei ce m-au respins şi m-au abuzat. De două ori am încercat să mă sinucid, însă Domnul m-a ţinut în mâna Lui… Acum sunt fericită. În urma lucrării tale cu femeile am ajuns să mă rog: „Doamne, dacă ai făcut-o pentru Dorie, te rog s-o faci şi pentru mine". Şi El a făcut-o. Nu m-am simţit niciodată atât de liberă, iar oamenii care mă cunosc, spun că văd schimbare în mine – zâmbesc mult, şi pot să-i iubesc pe cei din jurul meu. Nu îmi mai este frică, deoarece îl simt pe Duhul Sfânt cu mine. Acum încerc să-mi ajut fiul să treacă peste rănile din viaţa lui, pentru că

nu am fost pentru el mama care ar fi trebuit să fiu. Aş vrea să strig întregii lumi că sunt liberă! *Uneori am impulsul să alerg şi să îmbrăţişez oamenii de pe stradă şi să le spun ce a făcut Dumnezeu pentru mine şi că El poate face la fel şi pentru ei*.

Cu drag, *S*.

Puterea unei atingeri pline de dragoste

Când am crescut, nu mi s-a dat voie să stau în poala mamei. În schimb, sora mea mai mică, fiind mai drăguţă decât mine, era luată în braţe, însă eu eram alungată precum un câine vagabond. Încă din primii ani de viaţă, am cunoscut durerea respingerii – durerea de a nu avea pe nimeni care să-mi ofere o atingere drăgăstoasă. Crescând, am înţeles cât de mare putere are atingerea. Tânjeam după acea dragoste care putea fi comunicată printr-o îmbrăţişare tandră sau o atingere pe braţ. O atingere potrivită şi plină de dragoste spune: „Te iubesc şi îmi pasă".

Gary Smalley descrie influenţa majoră a unei singure mângâieri pline de dragoste în viaţa lui Marilyn Monroe. A fost un copil din flori, iar în primii ei ani fusese aruncată încoace şi încolo de la o asistentă maternală la alta. Într-o zi, după ce devenise deja un sex-simbol, un reporter a întrebat-o dacă s-a simţit vreodată iubită în acele familii. Iar ea a răspuns: „Odată, pe când aveam cam şapte sau opt ani, femeia la care stăteam se machia, iar eu o priveam. Era într-o dispoziţie bună, aşa că s-a întins spre mine şi mi-a pudrat obrajii cu pudra ei roşie… Atunci m-am simţit iubită!" Deşi acea atingere a durat doar câteva secunde, amintirea ei trezea încă lacrimi în ochii lui Marilyn Monroe. Exact cum spunea Gary Smalley: „Oricât de neînsemnat fusese acel gest, parcă turnase râuri de dragoste şi siguranţă în viaţa seacă şi însetată de afecţiune a fetiţei" (*The blessing* [Nashville: Thomas Nelson, 1986], p. 43 – 44; Smalley a citat acesta povestire din Helen Colton, *The gift of Touch* [New York: Seaview / Putman, 1983], p. 49).

Doar Dumnezeu ştie cât este de mare numărul fetelor care au căzut în promiscuitate sexuală, deoarece erau prea flămânde după afecţiune. Multe fete au mărturisit că imoralitatea era preţul pe care au fost gata să-l plătească doar pentru a fi ţinute în braţe, şi după cum

mărturisea o tânără: dorea „să însemne ceva pentru cineva”.

Cercetătorii au mers mai departe sugerând că dacă am reuşi să analizăm şi să înţelegem ce fel de contact fizic primeşte un copil, am putea prezice sănătatea emoţională a acestuia. Bineînţeles, trebuie întotdeauna să facem loc harului lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc poate schimba depravarea copilăriei noastre. Însă puterea unei atingeri nu poate fi exagerată.

Pe lângă beneficiile emoţionale şi spirituale pe care le are atingerea, există şi beneficii fizice. O atingere poate mări cantitatea de hemoglobina din organism. Atingerea permite ţesuturilor să primească mai mult oxigen şi reduce presiunea sangvină. Un studiu efectuat de Universitatea din California, estima că dacă un cuplu căsătorit şi-ar oferi zilnic unul altuia între 8 şi 10 atingeri semnificative, ar putea trăi cu doi ani mai mult.

Deoarece suntem fiinţe sexuale, sunt întrebată adesea despre pericolele atingerilor dintre bărbaţi şi femei, sau dintre un tată şi fiica lui. Sunt conştientă că există atingeri senzuale care pot deveni negative sau periculoase, însă răspunsul meu la astfel de întrebări este că nu ar trebui să-i permitem lui Satan să ne fure acest dar oferit de Dumnezeu, doar pentru că s-ar putea abuza de el. A oferi o îmbrăţişare ca expresie a dragostei creştine, poate fi adesea un tratament pentru o inimă care suferă.

Exemple din viaţa lui Cristos

O istorisire din Evanghelia lui Marcu ilustrează dorinţa lui Cristos de a-i atinge pe cei neatinşi. Ne este dificil să vizualizăm menta] imaginea dezgustătoare a leprei. Victima experimenta letargie şi durere. Pe corp îi apăreau noduli roz şi maro, precum şi ulcerări, care emanau un miros urât. Vocea devenea răguşită, iar respiraţia grea.

Puterea unei atingeri pline de dragoste

Capul se deforma, transformând persoana într-o formă aproape inumană. Apoi, fibrele neuronale erau infectate, provocând pierderea simţurilor. În cele din urmă, degetele de la mâini şi de la picioare căzeau. În scurt timp, leprosul arăta hidos. În conformitate cu legile Vechiului Testament, acesta trebuia să-şi rupă hainele şi să strige:

„Necurat, necurat!” în cazul în care cineva se apropia de el. Nu avea nici măcar dreptul de a vorbi cu alte persoane. Într-un final, murea în singurătate.

Cu un strigăt de disperare, leprosul din Marcu 1 spune: „Dacă voieşti, poţi să mă curăţeşti” (v. 40). Era mai mult decât o cerere pentru vindecare, era o dorinţă după semnificaţie. Îşi dorea să conteze pentru cineva.

Lui Cristos I s-a făcut milă de el. A făcut ceva de neimaginat – Fiul lui Dumnezeu a întins mâna pentru a-l atinge pe lepros. Cristos ar fi putut să-l vindece fără să-l atingă, însă Salvatorul a dorit să se identifice cu acel suflet sărac şi neajutorat. Pe lângă atingere, Cristos a rostit aceste cuvinte: „Vreau, fii curăţit!” (v. 41). Cu siguranţă leprosul n-a uitat niciodată acele cuvinte pline de har. Dacă eşti flămând din punct de vedere emoţional, nu vei uita niciodată cuvintele pline de dragoste şi încurajare ale prietenilor sau rudelor.

Cei neatinşi din zilele noastre

Cine sunt cei neatinşi din zilele noastre? Poate nu par a fi neatinşi, de fapt pot părea chiar foarte atractivi. Însă, mulţi oameni se *simt* neatinşi; în inimile lor sunt flămânzi după acceptare şi dragoste.

Primul grup, sunt cei care au fost abuzaţi din punct de vedere fizic şi sexual. Dă-mi voie să-ţi amintesc că cei care se încadrează în această categorie, au adesea nevoie de timp înainte de a permite cuiva să-i atingă cu dragoste. Dacă te-ai împrietenit cu o astfel de persoană, să nu crezi că el sau ea va dori de la sine să fie atinsă. Adesea vor îndepărta până şi gândul unei îmbrăţişări nevinovate sau a unei atingeri pe mână.

Nu forţa nota. Adu-ţi aminte că pentru mulţi dintre noi atingerile au fost de cele mai multe ori o experienţă dureroasă. Am fost trădaţi chiar de persoanele care ar fi trebuit să ne protejeze. În loc să fim doriţi, am fost alungaţi. Dacă întreţii o prietenie cu o astfel de persoană, dă-i voie să-ţi spună când doreşte să fie îmbrăţişată. Fii sensibil la sentimentele acesteia. Progresul poate fi lent, dar este sigur.

În cele ce urmează, voi prezenta o scrisoare din partea unei femei care fusese captivă în propria închisoare emoţională şi

spirituală, şi totuşi, o atingere plină de dragoste i-a oferit o rază de speranţă:

Nu sunt decât o legumă. Nu pot face nici măcar treaba prin casă, sau cel puţin aşa cred. Stau toată ziua şi citesc, beau şi fumez. Locuiesc într-o cocină de porci şi miros ca atare. Se pare că în general nu îmi dau seama de jegul în care stau până în momentul în care apare cineva la uşă sau se surpă tavanul (după cum s-a întâmplat deja). Beau fără probleme, până simt dureri în piept. Am probleme cu inima.

Am încercat chiar să citesc 3 psalmi pe zi, după cum mi-ai sugerat.

Seara trecută am fost la întâlnirea la care ai vorbit. N-am putut discuta cu tine în faţa atâtor oameni. Chiar n-am putut. Era acolo şi soţia fostului meu pastor şi dacă vreodată aş da greş în faţa ei, n-aş mai ieşi niciodată în public.

De curând m-a vizitat o verişoară de-a mea. M-a îmbrăţişat şi mi-a spus că sunt iubită. Ei bine, parcă s-a schimbat ceva înăuntrul meu. Aş fi vrut să-i scriu şi să-i spun că şi eu o iubesc, dar mi-a fost teamă. S-ar putea să nu vrea să mă mai vadă. Mi-a fost jenă, dar am trecut peste.

Cu drag.

C.

Într-adevăr, o îmbrăţişare drăgăstoasă poate schimba ceva înăuntrul celor care fuseseră abuzaţi. Poate să-ţi dea un sentiment de siguranţă şi te poate face să te simţi dorit şi acceptat. Cei care au fost abuzaţi au nevoie de o astfel de atingere.

În al doilea rând, persoanele care au divorţat au de asemenea nevoie de o atingere plină de compasiune. Vorbind cu persoane care au trecut prin divorţ, am realizat că în general unul dintre parteneri se simte respins şi murdar. Am descoperit că există victime nevinovate – o femeie al cărei soţ o părăseşte pentru o altă femeie, sau o soţie care decide că are nevoie să fie eliberată de căsătorie pentru a „se regăsi". Cei lăsaţi în urmă, simt adesea respingere profundă. Divorţul este o adevărată explozie pentru personalitatea unui om. O femeie a spus că venind la biserică în prima duminică după încheierea procesului de

divorţ, se simţea de parcă un D mare îi era gravat pe frunte. Divorţată! Murdară! Trebuie să le reamintim victimelor divorţului că sunt încă membre valoroase în trupul lui Cristos. Adesea, o simplă atingere este suficientă pentru a comunica mesajul.

Un al treilea grup de persoane neatinse sunt victimele SIDA. Din nefericire, multe dintre aceste persoane au contactat această boală mortală în urma homosexualităţii sau a utilizării seringilor pentru droguri. Chiar şi aşa, aceşti leproşi ai secolului XXI, au nevoie disperată de dragostea şi compasiunea lui Cristos.

În urma unui seminar pe care l-am ţinut, un tânăr frumos a venit să vorbească cu mine. Îşi ţinea capul între mâini. Mi-a spus: „Dorie, mama mea m-a aruncat în stradă pe când aveam nouă ani; nu m-a dorit. Încercând să-mi câştig existenţa m-am implicat în homosexualitate, în urmă cu un an am devenit creştin. Am renunţat la vechiul stil de viaţă. Am fost să-mi fac teste de sânge şi am aflat că am SIDA. Voi muri. Mi-e atât de teamă. Dorie, te rog spune-mi… te rog spune-mi că am fost iertat! Spune-mi că am fost iertat!”

I-am arătat versetul din Isaia 44: 22 unde se spune că toate păcatele noastre au fost şterse: „Eu îţi şterg fărădelegile ca un nor, şi păcatele ca o ceaţă: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat”. Apoi l-am luat în braţe şi l-am ţinut ca şi când ar fi fost fiul meu. În timp ce lacrimile îi cădeau pe bluza mea, mi-a spus: „Dorie, nimeni nu mă atinge… prietenii mei cred că pot contacta SIDA prin lacrimile mele!”

De ce l-am ţinut în braţe? Pentru că este ceea ce ar fi făcut şi Cristos. El nu mai este în mod fizic pe pământ pentru a-i atinge pe leproşi. Dar suntem noi în locul Lui. „După cum m-a trimis Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi”.

Atingerea lui Dumnezeu.

În primii mei ani de viaţă fusesem considerată „răţuşca cea urâtă”, cea care nu poate fi adoptată. Priveam cum numeroase cupluri veneau la orfelinat pentru a inspecta copiii înainte de a alege unul pe care să-l preţuiască ca şi cum ar fi al lor. Nu puteam să dau vina pe ei pentru că nu mă alegeau pe mine. Am ajuns să mă întreb de ce nu m-a

făcut şi pe mine Dumnezeu la fel de frumoasă precum Brenda, Patty sau Ruth.

Dar crescând în înţelegerea lui Cristos, am realizat că trebuie să îmi accept trăsăturile ca pe nişte daruri din partea Lui. În cele din urmă, am reuşit chiar să-l mulţumesc Domnului pentru felul cum arătam.

Un bărbat, crescut într-o casă de alcoolici mi-a spus că nu fusese atins niciodată, ţinut în braţe sau iubit. Pasajul lui favorit din Scriptură este Psalmul 139: 10 care spune: „Şi acolo mâna Ta mă va călăuzi, şi dreapta Ta mă va apuca". Este încurajat să ştie că măcar mâna Domnului îl atinge. Acest psalm ne învaţă, de asemenea, că Dumnezeu ne-a dat un chip fiecăruia încă din pântecele mamei noastre. Exact aceeaşi atenţie divină care a fost acordată lui Adam şi Evei ne este dată şi nouă; am fost sculptaţi de Dumnezeu. El ne-a oferit trăsăturile feţei şi ne-a creat în funcţie de dorinţa şi voinţa Lui.

Fiecare dintre noi dorim să fim atinşi de un om. Ni se pare dificil „să acceptăm" atingerea imperceptibilă a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ca adolescentă am descoperit că prezenţa lui Dumnezeu ne oferă harul de a purta cele mai adânci răni din viaţa noastră. În finalul analizei, ceea ce contează cu adevărat este dacă am fost sau nu atinşi de către Cel Atotputernic. „Chiar dacă tatăl şi mama mea mă părăsesc, Domnul mă primeşte".

Cum putem beneficia de atingerea divină? în primul rând, trebuie să-L acceptăm pe Cristos ca Salvator al nostru personal; asta înseamnă să venim la Dumnezeu prin Fiul Său. Aceasta a fost decizia pe care am luat-o la vârsta de 13 ani, în orfelinatul din Oakland. I-am spus lui Dumnezeu că nicio fiinţă umană nu mă vrea, dar dacă El mă vrea, mă predau Lui! Atunci, am fost pentru prima oară atinsă de Dumnezeu.

În al doilea rând, putem experimenta în fiecare zi atingerea divină, prin liniştea pe care ne-o oferă promisiunile lui Dumnezeu şi prin subordonarea noastră faţă de voia Lui. Evrei 13: 5 – 6 spune: „Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi», aşa că

putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?»".

Slavă Domnului că putem simţi prezenţa şi atingerea Lui.

Atingerea umană folosită de Dumnezeu într-o zi, în Sud, am întâlnit o femeie care fusese victima unui abuz în trecut. Ceea ce nu mi-am dat seama era că ea avea îndoieli în privinţa relaţiei ei cu Dumnezeu, era nesigură dacă este sau nu acceptată de El. Mai târziu, am realizat că îmbrăţişarea mea i-a permis să se gândească la faptul că ar putea fi iubită atât pe pământ, cât şi în cer. Atingerea mea a dus-o mai departe spre atingerea lui Dumnezeu:

Am crescut într-o baracă de carton impregnat cu smoală, dintr-un orăşel. Aşa-numita mea mamă era o „adevărată comoară". Mă bătea şi mă molesta – cred că acum se numeşte incest. Folosea cureaua pentru ascuţit a tatălui meu sau coada de mătură. Când povesteai despre bătăile pe care le-ai primit cu cureaua, am tresărit şi am simţit fiecare lovitură.

Dacă încercam să vorbesc despre asta, mă băga în coteţul de găini şi mă închidea acolo. Uneori eram lăsată acolo toată noaptea (nici chiar astăzi nu aş mai intra într-o cameră întunecoasă).

Când mi-ai spus că mă iubeşti şi m-ai îmbrăţişat, m-am simţit atât de bine. Nu a fost nicio femeie sau mamă care să facă asta. Încep să cred că nu e dureros să fii îmbrăţişată sau atinsă de persoane creştine. Nu ştiu prea multe despre acest mod de viaţă, însă ştiu că voi femeile de la centru sunteţi diferite.

Dorie, în cei 39 de ani pe care îi am, nu a fost nimeni ca şi tine, care să-mi spună „Te iubesc" şi să mă îmbrăţişeze… sper că ai fost sinceră. Mă simt ca un copilaş care speră să existe cineva căruia să-i pese de el, dar totuşi mă întreb, care este motivul pentru care faci asta.

Dorie, te rog să ne scrii şi să ne vorbeşti despre acest Iisus al tău. Încă nu pot conştientiza câtă dragoste am simţit acolo, chiar dacă nu am ştiut cântecele pe care le cântau, totul a fost atât de frumos.

Ştii Dorie, dacă voi ajunge vreodată suficient de bună pentru Dumnezeul tău (şi va veni ziua aceea pentru că soţul meu a spus că vom încerca să găsim o biserică şi vom cumpăra o Biblie pe care o vom

citi împreună) … dacă voi fi suficient de bună pentru a merge în cer, ştii ce voi face? Voi sta în poala lui Iisus (n-am stat niciodată în poala cuiva) şi îl voi ruga să mă îmbrăţişeze până nu voi mai simţi durere.

Cred că este ceea ce vom face mulţi dintre noi. Vom sta în poala lui Iisus şi îl vom lăsa să ne îmbrăţişeze până nu va mai durea.

I-am scris acestei femei o scrisoare în care i-am explicat că Iisus al meu este mult mai bun decât îşi poate ea imagina. Nu trebuie să fim suficient de buni pentru a intra în cer. Ceea ce trebuie să facem este să îl acceptăm pe El ca Salvator personal, iar El ne va numi copii ai lui Dumnezeu pentru totdeauna. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1: 12).

Haideţi să oferim acestei lumi pline de suferinţă, o atingere plină de dragoste. Să facem asta în numele Lui, care a venit pentru a ne vindeca rănile şi pentru a ne întregi. Atingerea noastră poate fi atingerea Lui pentru cei care au nevoie să cunoască semnificaţia dragostei.

Prelungiri

Doamne, am auzit că braţele Tale au prelungiri…

sau…

Ai braţe întinse?

Doamne, dacă într-adevăr ai braţe întinse aici pe pământ…

pe cine vei trimite astăzi cu o îmbrăţişare specială din partea Ta?

(traducere după Nancy Spiegelberg)

Dragă Dorie, înainte cu şase săptămâni de a auzi mărturia ta, am încercat să mă sinucid. Am avut parte de multă respingere, iar ultima a pus capac – după 16 ani de căsnicie soţul meu m-a părăsit. Timp de opt săptămâni am stat în spital, unde am fost ajutată să accept respingerea, însă tu m-ai ajutat să o uit. Înainte cu două zile de venirea ta, eram în stare s-o sun pe mama mea care m-a dat spre adopţie la vârsta de 10 ani. i-am spus că am iertat-o. Mulţumesc pentru mărturia iertării tale!

Cu drag, R.

Puterea iertării

Persoanele care au fost abuzate au multe bariere pe care trebuie

să le depăşească pentru a experimenta plinătatea emoţională şi spirituală. Se prea poate ca cea mai dificilă barieră să fie amărăciunea, ostilitatea şi ura. Citiţi-mi corespondenţa şi veţi înţelege de ce atât de multe persoane se luptă cu spirite de amărăciune şi neiertare.

O femeie de 29 de ani mi-a scris că se născuse prematur, la şase luni, deoarece încercarea mamei ei de a face avort, a eşuat. A fost ascunsă în casă până la vârsta de 4 ani pentru că mamei îi era ruşine de urâţenia fetiţei. Până la începerea şcolii fusese aruncată încoace şi încolo şi bătută. Ea n-a ştiut niciodată că unele mame nu-şi bat copiii. Nu i se dădea voie să se joace cu ceilalţi copii. La fel de devastată, mama ei n-a îmbrăţişat-o niciodată, nu i s-a spus niciodată că este iubită şi nimeni nu i-a şters lacrimile. În schimb, micuţa fusese mereu ridiculizată.

Tatăl ei s-a mutat din casă, însă se întorcea în fiecare zi, urmărindu-şi soţia şi cerându-i să-i dea „ce i se cuvine", şi anume, sex.

Într-o după-masă, pe la vârsta de 9 ani, tatăl ei, împreună cu cei trei fraţi mai mari, s-au întors acasă beţi. Tatăl îşi căuta soţia, urlând, şi pentru că nu o găsi nicăieri observă că fiica lui era în pat. Le spuse băieţilor că nefiind „bătrâna" acasă, poate lua ce are nevoie de la fiica lui – şi toţi patru au fost de acord că era „pregătită".

Fetiţa fugi şi se luptă cu toată puterea ei de 9 ani, însă fusese prinsă de cei patru şi dusă în pat. Tatăl şi fraţii mai mari se certau pentru întâietate; tatăl insista că el are prioritate deoarece fusese ideea lui.

Fiind imobilizată la pământ de unul dintre fraţi, fusese forţată să întreţină sex oral, apoi fusese violată de toţi patru.

În final, au ameninţat-o că o vor omorî dacă va dezvălui cuiva secretul. Fratele cel mare o obligase să stea într-un canal cu apă, pentru ca mama lor să nu suspecteze nimic. Ţipând de groază, ea stătu în apă. La întoarcerea mamei, primise bătaie pentru că nu şi-a îndeplinit sarcinile în casă.

Pe la vârsta de 11 ani, mama ei a acuzat-o pe nedrept că ar avea o aventură cu un bătrân. Acest lucru fusese comunicat directorului şcolii, astfel încât fetiţa era nevoită să stea la şcoală după ore. Pedeapsa

pentru o astfel de crimă era că trebuia să stea la colţ şi cu o atenţie militărească să privească un bec de 100 W, fără să clipească. La cea mai mică mişcare a ochilor, era bătută.

Când în sfârşit i se dădea voie să meargă la culcare, pe la 2: 30 sau 3: 00, picioarele îi erau legate de marginea patului. Mama ei o trezea şi o tortura sexual pentru „a vedea dacă a fost cu domnul X".

În scrisoarea pe care mi-a trimis-o, această tânără spunea: „Ce mă uimeşte cel mai tare este că niciodată vecinii nu au întrebat nimic şi întotdeauna credeau că mama este o femeie temătoare de Dumnezeu. Nu am spus nimănui niciodată despre asta până acum, gândindu-mă că oricum nu mă vor crede... cine ştie, poate nici tu nu vei crede".

Ca rezultat al suferinţelor, această tânără nu a făcut faţă programului şcolar (putea învăţa, dar nu-şi putea aduna forţele pentru a participa la ore) şi a început să mănânce pentru a compensa lipsa prietenilor. Se înţelege amărăciunea ei. Spunea că dacă ar fi avut suficient curaj, şi-ar fi ucis familia. „Îi urăsc cu o ură de temut", spunea ea.

O astfel de poveste ridică multe întrebări dureroase. Cum ar putea uita această femeie anii în care amărăciunea s-a clădit în mintea şi sufletul ei? Ar putea ea face asta, ştiind că poate celor din familie nu li se va cere niciodată socoteală pentru faptele lor, aici pe pământ? Este iertarea realistă, când familia nici măcar nu a cerut-oi\Cum ar putea fi eliberată această femeie de dezastrul emoţional produs de atâta brutalitate?

Puterea iertării

Acest capitol vorbeşte despre un concept dificil: iertarea. Poate te întrebi cum i-ai putea ierta pe cei care au acţionat cu atâta cruzime asupra ta. O înţelegere generală asupra modului în care abuzatorii devin atât de împietriţi încât ajung să rănească intenţionat copilaşii, te poate ajuta să te eliberezi de mânia pe care o simţi. Atunci poate începe procesul iertării.

Calea spre depravare începe adesea cu o serie de decizii mărunte sau aparent nesemnificative. Însă un pas, conduce spre altul

şi astfel se instaurează perversiunea în viaţa unui om. Ted Bundy, un om care fusese executat pentru uciderea a 12 tinere, explica într-un mod sincer că devenise dependent de pornografie. Însă la un moment dat, acel obicei nu-i mai oferea satisfacţie, aşa că s-a îndreptat spre violenţă, lucru care îi oferea aceeaşi euforie precum pornografia. Doar un comportament bizar îi putea oferi orgasmul după care râvnea. Bundy nu a intenţionat de la început să devină pedofil sau ucigaş. A început cu un păcat asupra căruia credea că deţine controlul, însă şi-a dat seama că nu poate face faţă, ci din contră, păcatul îl domina.

Omul se luptă cu natura lui căzută, iar Bundy este dovada acestui fapt. Însă un rol important în luarea deciziilor pentru viaţă îl are şi mediul în care trăieşte persoana şi în special familia lui. Dacă a crescut având părinţi abuzivi, există o mare probabilitate ca la rândul lui să-şi abuzeze copiii. De ce? Fie că recunoaşte sau nu, omul îşi dă pe faţă ostilitatea. Porunceşte copiilor săi exact aşa cum i s-a poruncit şi lui; se regăseşte în ei şi foloseşte violenţa pentru a-şi exprima propria mânie.

Pe lângă cele ce au fost spuse deja, Biblia vorbeşte despre faptul că diavolul este la lucru în lume. Cu ajutorul miliardelor de demoni, controlează până la un anumit nivel acţiunile oamenilor răi. Profită de orice ocazie pentru a întuneca mintea oamenilor faţă de adevăratele lor nevoi şi îi direcţionează spre pofte înşelătoare.

Acum, haideţi să punem toţi aceşti trei factori la un loc: natura căzută, păcătoasă a omului, respingerea din familie sau părinţi abuzivi şi activitatea lui Satan. Această combinaţie poate transpune un om în orice fel de cruzime imaginabilă. Aceşti factori permit unui tată să-şi violeze fiica de 9 ani, lipsită de apărare, sau unei mame să înece un copil care este sânge din sângele ei. Oricât de vrednice de dispreţ ar fi aceste acţiuni, realitatea este că mulţi oameni sunt prizonierii propriilor pofte şi dorinţe.

În ciuda adâncimii răutăţii din fiinţa umană, iertarea este esenţială pentru cei care doresc să treacă peste devastările trecutului. Unii ar putea pretinde că nu trebuie să-i iertăm pe ceilalţi decât dacă ne cer iertare; la urma urmei, ni se spune că acest concept în sine cere

ca ofensatorul să caute reconcilierea. Dar dacă lucrurile ar arăta astfel, mulţi dintre noi am fi încă captivi ai amărăciunii. Abuzatorii nu-şi vor cere niciodată iertare, sau poate foarte rar. Trebuie să fim gata să dăm drumul amărăciunii pe care o avem împotriva celor care ne-au greşit, indiferent dacă ne cer iertare sau nu. Iertarea este necesară pentru binele nostru, nu este un beneficiu pe care i-l facem ofensatorului. Uneori, pentru a beneficia de vindecarea interioară, trebuie să-i iertăm chiar pe cei care au murit.

Vreau totuşi să precizez că fiecare trebuie să ierte în ritmul lui. Temperamentele şi circumstanţele sunt atât de diferite, încât nu există o singură formulă care să funcţioneze pentru toată lumea. Unii pot ierta foarte repede, dar pentru alţii procesul iertării abuzatorilor poate dura luni sau chiar ani. Dar cred că fiecare persoană poate ierta şi renunţa la amărăciune – chiar şi tânăra femeie despre care vă vorbeam la începutul capitolului. Dacă uneori iertarea pare imposibilă, haideţi să ne amintim că Dumnezeu ne poate ajuta să realizăm imposibilul. Din fericire, Dumnezeu înţelege natura iertării, pentru că El însuşi a trebuit să ierte de nenumărate ori.

Iertarea este atât un fapt în sine, cât şi un proces. De aceea, paşii prezentaţi în acest capitol trebuie repetaţi de mai multe ori, însă principiile prezentate nu trebuie aplicate în această ordine. Dar trebuie aplicate pentru a obţine vindecare emoţională şi spirituală. Aceste principii ale iertării m-au ajutat să renunţ la amărăciunea pe care am acumulat-o faţă de mama mea.

1. Trebuie să-l priveşti pe ofensator ca pe o fiinţă umană. Când citim despre cei care îşi maltratează copiii, ne gândim că acele persoane aparţin unei specii diferite; mai degrabă ne gândim la ei că la „animale" în loc de oameni. Într-adevăr, dintr-un anumit punct de vedere oamenii sunt ca animalele. Psalmistul Asaf scria despre momentele când uităm perspectiva lui Dumnezeu asupra vieţii: „Eram ca o fiară înaintea Ta" (Psalmul 73: 22 b; KJV, n.tr.). Cu adevărat, omul lăsat în voia pornirilor sale, este mai rău decât animalele, deoarece este mai deştept, şi mai creativ în cruzimea lui. Nicio fiară nu este atât de răzbunătoare, vicleană şi depreciativă cum este omul care îl

detronează pe Dumnezeu şi îşi urmează propriile dorinţe lascive.

Este esenţial să ne amintim că omul este totuşi diferit de animale. Fiecare dintre noi ne-am născut cu conştiinţa binelui şi a răului. Avem capacitatea de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi, de asemenea, avem veşnicia întipărită în inimile noastre. Omul a avut întotdeauna posibilitatea de a alege: putea fie să dezvolte o relaţie cu Dumnezeu, fie să urmeze păcatul. Chiar dacă în urma căderii toţi am devenit păcătoşi, totuşi păstrăm în noi imaginea lui Dumnezeu.

Ce ne diferenţiază unul de altul? Doar harul Lui şi mediul în care creştem. Altfel, este destul de corect să spunem că fiecare dintre noi este capabil de cele mai teribile păcate imaginabile. Sămânţa răutăţii este în fiecare dintre noi.

Oamenii rămân totuşi fiinţe morale chiar şi după ce au comis cele mai groaznice crime. Imaginea lui Dumnezeu în om nu este niciodată ştearsă, nici chiar din viaţa celor mai mari criminali. Acesta este motivul pentru care cei mai mulţi criminali nu se pot privi în oglindă. Pe de o parte se simt constrânşi de propriile lor dorinţe rele, iar pe de altă parte sunt conştienţi că greşesc. Decât să se înfrunte pe ei înşişi, recurg la un singur lucru: negarea. Nu mai este nevoie să spun că aceşti indivizi se aleg treptat cu o inimă de piatră. Pavel descrie slăbiciunea spunând că „şi-au pierdut orice pic de simţire”. Devin incapabili de a oferi simpatie umană sau bunătate. Au sentimente doar pentru propria persoană, dar totuşi, mai păstrează un anumit nivel de conştiinţă a binelui şi a răului.

Încearcă să-ţi imaginezi ce iad trebuie să înfrunte o persoană, când este pusă în faţa tuturor sentimentelor de compasiune. Nu este uşor să sufoci dragostea naturală pe care o are o mamă pentru copilul ei, însă se poate. Nu este uşor să ştergi afecţiunea pe care o are un tată pentru copiii săi, dar poate fi frântă dacă copiii se interpun în calea poftelor acestuia. De fiecare dată când un om nu ia aminte la glasul conştiinţei, ci îşi urmează dorinţele perverse, ajunge din ce în ce mai uşor la repetarea acelui comportament. Într-un final, nu mai rămâne niciun sentiment.

Acestea fiind spuse, trebuie privit şi abuzatorul ca victimă

victima propriilor pofte, captiv al dorinţelor egoiste şi al răutăţii. Dacă am cunoaşte adevărul despre aceşti oameni, dacă am şti de ce abuzuri au avut parte, dacă le-am înţelege aparenta neajutorare de a face faţă presiunilor vieţii, atunci probabil că ne-ar fi mai uşor să ne transformăm mânia în simpatie.

Nu ştiu prea multe despre trecutul mamei mele, despre frământările ei interne pe care le avea, deoarece trebuia să ne crească pe mine şi pe sora mea, fără un soţ şi fără prieteni cărora să le pese, dar cred că dacă aş fi putut vedea ce se ascunde în spatele durităţii şi nepăsării exterioare, aş fi descoperit o mamă care a devenit victima propriilor ostilităţi, o mamă care nu primise la rândul ei dragostea aceea tandră după care tânjeşte fiecare om.

Nu spun că oamenii nu sunt responsabili pentru faptele lor. Oricărui tip de abuzator ar trebui să i se ceară socoteală. Ei pot cere ajutorul. Se pot întoarce spre Dumnezeu sau spre alţii pentru a fi ajutaţi. Eu cred că aceşti oameni nu pot să se schimbe singuri. Iar dacă refuză să ceară ajutorul (în special Domnului), se simt prinşi în propriile lor pasiuni şi nevoi emoţionale egoiste, în lumina a ceea ce cerem, cum ne putem aştepta ca o tânără să-şi ierte tatăl pentru că a violat-o, ştiind că nu i se va cere niciodată socoteală pentru fapta lui? Ceva din interiorul nostru strigă după dreptate.

2. *Poţi ierta fără a cere să se facă dreptate*. Biblia ne învaţă în mod expres că nu trebuie să căutăm „să fim chit". Pavel spune: „Preaiubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri; ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul" (Romani 12: 19).

Persoanele care sunt gata să ierte fără să se răzbune, trebuie-ă-şi predea trecutul în mâna Domnului, Judecătorul întregului univers. Trebuie să fim gata să credem că Dumnezeu va judeca fiecare eveniment din viaţa noastră. În această lume pervertită trebuie să ne reamintim că fiecare caz penal de pe pământ va fi redeschis. Fiecare gest, vorbă sau faptă este înregistrată cu acurateţe pentru a se da în final socoteală pentru ele. În faţa lui Dumnezeu nu va mai fi rost de recursuri din partea avocatului apărării, nici de portiţe de scăpare, nici

de negocieri. Atunci vor fi doar fapte – clare şi precise. Nimeni nu va scăpa. Domnul va relua totul cu încetinitorul.

Atunci dreptatea Lui va fi pe deplin satisfăcută. Cei care L-au acceptat pe Cristos ca Salvator au primit harul Său, astfel că cerinţele lui Dumnezeu au fost pe deplin satisfăcute de Cristos; însă cei care nu L-au acceptat pe Cristos, nu vor avea pe nimeni care să plătească pentru păcatele lor. Pentru că nu pot plăti singuri, vor rămâne pentru totdeauna vinovaţi şi vor fi condamnaţi la iad veşnic.

Din fericire, datorită morţii lui Cristos pe cruce, cei care credem în îi vom fi scutiţi de mânia lui Dumnezeu pe care o meritam din plin. Şi vieţile noastre vor fi evaluate, dar cu scopul de a decide care sunt răsplătirile de care vom avea parte în cer. Însă judecata pentru iad a DST purtată de Cristos, Salvatorul nostru.

Cristos a fost gata să îndure nedreptate, fără a aştepta rezultatele imediate. „Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi, când era chinuit, nu ameninţa, ei. Se supunea dreptului Judecător" (1 Ioan 2: 23). Acest lucru ne ajută să înţelegem de ce tânăra femeie care a fost violată de tatăl şi fraţii ei a fost în stare să-i ierte. Poate face acest lucru ştiind că într-o zi vor trebui să stea în faţa lui Dumnezeu pentru a da socoteală de faptele lor. Atunci Domnul le va rosti pedeapsa. Vor da socoteală de fiecare faptă şi astfel judecata va fi satisfăcută. Dumnezeu va judeca cu dreptate.

Astfel, putem lăsa justiţia în seama lui Dumnezeu. Va avea El grijă le ea în locul nostru, la fel cum a făcut-o în cazul lui Cristos, care, în loc să se răzbune, S-a predat Tatălui. Putem ierta, ştiind că dorinţa coastră după dreptate va fi în final satisfăcută pe deplin.

3. *Iertarea nu este un sentiment*, *ci un act de voinţă*. Putem alege să iertăm, fie că ne place fie că nu.

Această dorinţă de răzbunare este atât de puternic înrădăcinată în natura umană, încât ne vine greu să lăsăm la o parte amărăciunea.

Pare nepractic să aruncăm asupra lui Dumnezeu sentimentele noastre şi să-L lăsăm pe El să ne poarte cauza. Este dificil de acceptat că o bună parte din viaţa noastră a fost ruinată de abuz şi se întâmplă foarte rar *să simţim* să iertăm pe cei ce ne-au rănit.

Dar putem spune: „În numele lui Cristos, aleg să iert!”, chiar dacă fiecare fibră din fiinţa noastră se opune. Deoarece este porunca lui Dumnezeu, trebuie să iertăm. *El ne va oferi harul de a face ceea ce ne porunceşte*.

Având în vedere că atât mânia cât şi amărăciunea sunt în sine distructive, trebuie să fim conştienţi că iertarea este un bine pe care ni-l facem nouă înşine. Pe o persoană care a venit la consiliere am întrebat-o: „De ce să-l laşi pe abuzatorul tău să continue să-ţi ruineze viaţa? Nu ţi-a distrus suficient sufletul?” Dacă nu ierţi, tu eşti cel ce pierde. Ofensatorului nu-i pasă de tine. De ce să-i dai voie să continue să te controleze cu sentimente negative care vor stopa creşterea ta spirituală?

Predă-ţi sentimentele şi viitorul Domnului. Vei fi surprins să afli că vindecarea va începe în momentul în care El începe să-ţi poarte poverile. „Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi” (1 Petru 5: 7).

4. *Iertarea nu este un eveniment în sine*, *ci un proces*. Nu te descuraja dacă încercând să ierţi vei descoperi că amărăciunea revine. Au fost momente în care am iertat pe cineva, iar mai apoi sentimentele de mâhnire izbucneau din nou.

Mulţi au găsit soluţia de a scrie o scrisoare persoanei care le-a făcut rău, fără a o expedia vreodată. Poţi scrie, de asemenea, o scrisoare unui prieten povestindu-i ce ţi se întâmplă; vorbeşte despre durerea ta unei persoane, care poate să o poarte alături de tine. Tânăra despre care v-am vorbit mai devreme spunea că prin scrisoarea pe care mi-a adresat-o a fost prima dată când şi-a împărtăşit trecutul cu cineva. Imaginaţi-vă ce suferinţă chinuitoare de a purta aceste răni în sufletul ei de una singură.

Victimele abuzului vor înţelege puterea unei experienţe de a declanşa amărăciunea care fusese deja iertată şi (aproape) uitată. A vedea o mamă care îşi îngrijeşte cu tandreţe copilul, poate stârni mânie faţă de părinţii care nu s-au purtat la fel cu tine. Unele camere sau culori pot să-ţi reamintească de abuzul suferit într-un mediu asemănător. Dar nu fi descurajat. Pe măsură ce vei continua în decizia

ta de a-ţi ierta abuzatorii, vei conştientiza că amărăciunea îşi pierde treptat puterea. Dacă îşi face din nou loc în sufletul tău, nu va mai; avea aceeaşi putere şi nici nu va mai dura la fel de mult ca înainte.

Ca în cazul lui David, trebuie să existe momente în care să ne vărsăm inima înaintea Domnului. Fă acest lucru ori de câte ori crezi că este necesar. Am descoperit că această practică mă ajută să fac faţă trecutului meu. Am învăţat că Dumnezeu are umeri imenşi şi are capacitatea de a purta toată greutatea durerilor şi suferinţelor noastre emoţionale.

Femeia despre care v-am vorbit la începutul capitolului nu avea prea multe opţiuni, decât să-şi ierte tatăl şi fraţii pentru cruzimea şi perversiunile lor. Cealaltă alternativă ar fi fost să se lase stăpânită de amărăciune şi impulsul de răzbunare. Astfel de sentimente nu fac decât să prelungească fragmentarea care a avut loc deja în constituţia ei emoţională şi spirituală. Mă rog să poată ierta. Slavă Domnului că El este în stare să o ajute.

Te înalţ, Doamne, căci m-ai ridicat, şi n-ai lăsat pe vrăjmaşii mei să se bucure de mine. Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, şi Tu m-ai vindecat.

Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din locuinţa morţilor, Tu m-ai adus la viaţă din mijlocul celor ce se pogoară în groapă. Cântaţi Domnului, voi cei iubiţi de El, măriţi prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt! Căci mânia Lui ţine numai o clipă, dar îndurarea Lui ţine toată viaţa:

seara vine plânsul, iar dimineaţa veselia".

(Psalmul 30: 1 – 5)

Dragă Dorie.

Când te-am auzit povestindu-ţi viaţa, m-am mâniat. Mă întrebam, cum poate cineva iubi un astfel de Dumnezeu! însă în urma mărturiei tale şi a încurajărilor primite din partea prietenilor, am început să mă schimb. În decursul ultimilor doi ani, Dumnezeu m-a frânt şi mi-a schimbat percepţia despre El. Chiar şi acum emoţiile îmi mai dau bătăi de cap, dar am renunţat la gândul de a mă sinucide. Am încercat cândva. Am decis să am grijă de trecutul meu şi să continui să-L urmez pe Iisus!

Cu drag, *S*.

7

Puterea dragostei Tatălui

Ascultaţi suspinul unei fetiţe de 16 ani, ai cărei părinţi divorţaseră I pe când avea ea 9 ani. La doar câteva zile, mama ei s-a recăsătorit, dar a murit la scurt timp după aceea. Aşa că fetiţa a fost nevoită să i locuiască cu tatăl ei natural, care o abuza. Apoi, a fost despărţită de fraţii şi surorile ei pentru a fi dusă în familia unei asistente maternale. În timp ce scrie, vorbeşte în numele multora dintre noi:

Auzisem despre Dumnezeu, dar mă întrebam dacă Îi pasă cu adevărat. Când am crescut, am ajuns să-L urăsc. Îl uram pentru că a îngăduit să trec prin ce-am trecut. De ce a permis toate acele lucruri să se întâmple, dacă mă iubea? N-am făcut nimic pentru a merita asta! Eram atât de rănită, încât m-am înhăitat cu alţi copii care fumau, beau şi se drogau. Chiar am încercat să mă sinucid.

Mi s-a spus să-L accept pe Cristos şi aş fi vrut, dar mi-era atât de greu. De ce nu m-a ajutat în perioada adolescenţei mele?

Am citit cartea *Dorie* şi mi-a plăcut. Plângeam, pentru că şi tu erai ca mine. Dacă tu te-ai putut schimba, pot şi eu, însă nu este uşor. M-aş bucura mult dacă m-ai putea ajuta.

Cu prietenie.

S.

Dacă este adevărat că asociem imaginea lui Dumnezeu cu cea a taţilor noştri pământeşti, ce speranţă mai are o persoană care a fost respinsă sau trădată în mod brutal de tatăl ei? Tatăl nostru ceresc nu a intervenit în favoarea noastră – de fapt, permite ca unii copii să fie abuzaţi până în pragul morţii. Aceasta este una dintre cele mai dificile probleme teologice care trebuie rezolvate. Cu toate acestea, dacă nu suntem într-o relaţie de pace cu Tatăl nostru ceresc, nu vom putea experimenta niciodată plinătatea emoţională.

Durerea respingerii

Tatăl meu ne-a vizitat o dată sau de două ori în timp ce locuiam împreună cu sora mea în mizerabilul apartament din Oakland,

California. După ce am fost mutate în orfelinat, m-am gândit adesea la el, întrebându-mă dacă îi păsa că are două fiice, care cresc undeva în lumea asta. Mă gândeam cum ar fi arătat viaţa dacă aş fi avut un tată căruia să-i pese.

La 19 ani mi-am căutat din răsputeri tatăl, care locuia în Oklahoma. Pentru un an şi jumătate am locuit împreună cu el şi soţia lui, apoi m-am întors în Oakland să muncesc.

După un an am decis să mă întorc în Tulsa pentru a-i comunica personal un mesaj: îmi doream să ştie că Dumnezeu mă cheamă misionară. Deşi nu împărtăşeam aceeaşi dragoste pentru Domnul, mă gândeam că va fi mândru de hotărârea mea.

După un drum lung cu trenul, am luat taxiul până la el acasă. Am plătit şoferului şi am ieşit repede cu valiza în mână. Tatăl meu se relaxa pe verandă.

— Tată!

— Bună, scumpo.

Ştiam că tata nu se simte bine. Avea probleme cu inima şi părea tulburat.

— Dorie, mi-a spus încetişor, toată viaţa am trăit după o filosofie. Dar acum… făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite. Ştii, acum nu am nicio filosofie după care să mor. Şi sunt pe moarte.

Aşteptasem momentul acesta. I-am împărtăşit încă o dată ce a făcut Cristos în viaţa mea şi i-am spus că El poate pregăti pe oricine pentru moarte.

— Nu! Nu L-am vrut când am fost sănătos, nu îl vreau nici acum. Nu îmi venea să cred, dar trebuia să continui şi să i se\m pentru ce venisem. /

— Tată, am venit să-ţi spun ceva. Dumnezeu m-a chemat să fiu îisionară în Noua Guinee pentru a spune altora despre Cristos. Şi în toamna aceasta sper să pot merge la o şcoală biblică.

Aşa bolnav cum era, se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele spre mine.

— Dacă asta ai de gând să faci, nu mai despacheta. Cheamă un îşi. Şi din acest moment nu mai eşti fiica mea!

— Tată, nu vorbeşti serios!

— Nu! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Lacrimile se adunaseră în colţul ochilor, dar le-am stăpânit. Gravitatea din vocea tatălui meu m-a speriat. Am rămas fără cuvinte.

Am intrat în casă pentru a comanda un taxi, sperând ca tatăl meu să se răzgândească. Când m-am întors pe verandă, el mai stătea încă spatele către mine. Am încercat să îl îmbrăţişez, dar el se încorda.

— Tată, eu încă te mai iubesc.

Nu mi-a răspuns, nici nu s-a întors. După câteva minute taxiul a ajuns în faţa casei. Mi-am luat valiza şi m-am urcat în spate. În timp ce maşina se îndepărta, tot ce mai puteam vedea era spatele tatălui teu. Atunci a fost ultima oară când l-am văzut.

Ploaia răpăia de geamurile trenului în timp ce mă îndepărtam de Tulsa, în drumul lung înapoi spre California. Fiecare pufăit al lotorului cu aburi părea că spune: *Eşti singură*… *Eşti singură*… *Eşti singurăl* Plângeam fără să-mi pese de cei din jur, mânuind cu stângăcie batistă udă în mâini. Pentru moment, chiar credeam că eram complet singură. Mă rugasem pentru această călătorie. Adesea m-am îgat pentru tatăl meu, dar acum m-a respins.

Abia după o oră mi-am adus aminte şi am conştientizat că) umnezeu nu m-a părăsit. Îmi aminteam pasaje din Biblie pe care le lemorasem cu mulţi ani în urmă. Domnul va fi cu mine. Mamei îi I părea rău că m-a născut, tatălui meu nu-i pasase de mine în anii; copilăriei, iar acum m-a renegat. Mai aveam un singur prieten – pe Iisus Cristos.

După câţiva ani, după ce mă căsătorisem, am aflat din întâmplare de la nişte prieteni că tatăl meu murise. În timp ce ne întorceam de la o conferinţă din Toronto, am decis să trecem prin Oklahoma, pentru priveghiul care era planificat pentru a doua zi. Apoi urma înmormântarea.

Când am ajuns la capelă, mi-am trecut numele în cartea de oaspeţi sub titlul „Fiice". Responsabilul cu înmormântarea replică însă:

— Nu a avut copii.

— Oh, ba da, eu sunt fiica lui.

— Familia este îndurerată, nu cred că ar trebui să intraţi acum înăuntru.

— Ne vom întoarce când nu va mai fi nimeni.

Tata s-a ţinut de cuvânt. Pe certificatul de deces scria că nu avusese copii, iar responsabilul cu înmormântarea dorea să îi respecte dorinţele.

În acea seară, am mers împreună cu Lloyd la capelă pentru a-l vedea pe tata.

— Lloyd, îmi pare rău că trebuie să-l întâlneşti în astfel de circumstanţe, am spus.

— Nicio problemă, înţeleg.

Tata stătea întins, îmbrăcat într-o robă vişinie, cu mâinile împreunate pe piept. Chiar şi mort era chipeş, cu trăsături aspre şi ten măsliniu.

Sentimentele acumulate timp de mulţi ani au ieşit la iveală.

— Tată, te-am iubit! Te-am iubit!

În timp ce ne îndepărtam de sicriu, în urechile mele răsunau ultimele lui cuvinte: „Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu mai eşti fiica mea”.

Din câte ştiu eu, tatăl meu L-a respins pe Cristos până la capăt. Astfel, nu ne vom mai întâlni niciodată. Acea conversaţie de pe verandă fusese ultima. Nu va mai exista vreodată un la revedere sau un salut.

Căutarea după iubirea Tatălui

Cu toate că tatăl meu m-a respins, niciodată nu m-a abuzat fizic. Am descoperit că sunt norocoasă, spre deosebire de marea majorităţi1, ai căror taţi i-au abuzat fizic şi sexual.

O tânără, a cărei mamă s-a căsătorit cu un violator, spunea despre tatăl ei vitreg următoarele: „Între 8 şi 10 ani eram violată de două, trei ori pe săptămână de către tatăl meu vitreg. Când am devenit adolescentă, chinul psihic era de nesuportat. Mă întrebam dacă nu voi sfârşi prin a ajunge «lesbiană» sau dacă voi putea vreodată să-mi satisfac soţul”. Continuă prin a explica faptul că imaginea de sine îi era deteriorată datorită remarcilor pe care acesta le făcea în dreptul ei. Pe de o parte, el îi spunea că ea ar fi „de viţă nobilă” dacă ar putea-o pune

el la punct. Apoi, îi spunea că este prea grasă şi prea urâtă pentru a avea un prieten.

Cea mai frecventă formă de incest este abuzul tatălui faţă de fiica lui. Totul începe de la o dezmierdare părintească, de obicei când fetiţa este în pat – locul care ar trebui să-i asigure siguranţă şi protecţie. Adultul, în care ea are încredere, îi spune: „Toţi tăticii fac asta fiicelor pentru a le demonstra că sunt iubite". Din acel moment are loc un proces care poate trece prin mai multe faze de atingeri şi în final la actul sexual.

Este ultima fază a trădării: tatăl unei fetiţe, care în loc să îşi îndeplinească responsabilitatea de a o proteja, îi violează personalitatea. El este persoana în care a avut cea mai mare încredere, cel pe care l-a admirat cel mai mult, însă el se foloseşte de anumite părţi ale trupului ei, pentru propria-i satisfacţie. El o avertizează să nu spună nimănui, pentru că este secretul lor. În unele circumstanţe taţii îşi ameninţă fiica, spunând că dacă va pârî ceva mamei, el oricum va nega şi astfel toată lumea va şti că fetiţa este o mincinoasă.

În timpul micului dejun, tatăl se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De-a lungul zilei fetiţa analizează ce s-a întâmplat cu o noapte înainte, dar nu poate pune cap la cap piesele de puzzle. Cum i-a putut face aşa ceva tocmai tatăl ei, care pretinde că o iubeşte?

Personalitatea dominatoare a tatălui, face ca opunerea rezistenţei din partea copilului să fie şi mai imposibilă. Fetiţa se teme de ameninţările tatălui; experimentează de asemenea ruşine, lucru care o ţine prizonieră.

În unele cazuri, copilul poate ajunge să simtă plăcere în urma stimulării sexuale. Aceasta adaugă şi mai mult la vinovăţie. Ajunge să creadă că cei din jur pot să-i vadă inima şi mintea, şi astfel se închide în propria-i cochilie.

O astfel de femeie, va căuta întotdeauna un „tată" în care să poată avea încredere. Dar oare va găsi vreunul? Dacă protectorul ei pământesc o victimizează, oare nu va face la fel şi Protectorul ei ceresc?

Problema poate deveni chiar mai adâncă. Dumnezeu, Tatăl ei

ceresc a stat în preajmă, privind ce se întâmplă, dar aparent nu a făcut nimic. Cum poate pretinde că iubeşte lumea, dacă rămâne tăcut când copiii sunt abuzaţi? Tatăl ei pământesc a abuzat de ea, iar Tatăl ei ceresc a neglijat-o.

Adoptat de o altă familie

Aproape toţi copiii abuzaţi pun la îndoială dragostea lui Dumnezeu. Mulţi îl urăsc. Dacă nu biruiesc amărăciunea faţă de Cel Atotputernic, nu pot experimenta vindecarea emoţională şi nu pot da drumul trecutului. Cum ar putea oare un copil abuzat să dezvolte o relaţie sănătoasă cu Dumnezeu?

După cum am menţionat şi mai devreme trebuie să începem prin a-L accepta pe Cristos în viaţa noastră ca Salvator. Acesta este primul şi cel mai important pas. Fiecare dintre noi am păcătuit, de aceea nu putem face parte din familia lui Dumnezeu decât acceptând darul iertării şi al vieţii veşnice. Adu-ţi aminte că moartea lui Cristos pe cruce a fost sacrificiul pentru păcatele noastre, singura plată acceptată de Dumnezeu pentru iertarea noastră şi dreptul nostru de a intra în familia Lui. Acest dar poate fi primit doar prin credinţă. Iar o dată acceptat, devenim copii ai celui mai mare Dumnezeu. Acceptându-L pe Domnul în inima mea, stând pe scaunul din orfelinat, am început o relaţie cu El, care continuă până astăzi.

În al doilea rând, trebuie să acceptăm planul lui Dumnezeu, chiar şi atunci când nu îl înţelegem. Sunt prima care mărturisesc că nu înţeleg de ce permite Dumnezeu asemenea atrocităţi în lume, fără să intervină. Cu toate acestea, ştiu că El mă iubeşte mult mai mult decât ar putea s-o facă un tată pământesc.

Dacă mă gândesc la cruce, am pace în mijlocul confuziei. Dumnezeu nu şi-a protejat nici chiar Fiul de rănile provocate de oamenii răi. Cel ce era fără păcat a suferit abuz, deşi zeci de mii de îngeri stăteau pregătiţi pentru a-L salva. Deoarece Domnul a<permis ca Fiul Său să sufere cruzimea, în lume se revarsă vindecarea. Trebuie să cred că motivul pentru care Dumnezeu nu intervine astăzi este ca El vrea să-şi demonstreze puterea de a scoate ceva bun din ceva rău şi de a-şi arăta harul în mijlocul brutalităţii şi păcatului.

Știu că agenda Lui diferă de a mea. A ales să nu ne furnizeze toate răspunsurile, dar a promis că ne va binecuvânta dacă alegem să credem că El ştie ce este mai bine. Asta înseamnă că trebuie să ne subordonăm autorităţii Lui, fără niciun fel de mâhnire. Este mult mai bine să experimentezi căldura dragostei Lui, decât să te îndepărtezi mânios de harul Său vindecător.

Trebuie să-L „iertăm" pe Dumnezeu pentru ce ni s-a întâmplat, într-adevăr, El nu are nevoie de iertarea noastră, pentru că nu a făcut nimic rău. Noi suntem cei care trebuie să ne vărsăm inimile înaintea Lui şi să-l mărturisim că ne-am îndoit de dragostea Lui şi am fost confuzi în privinţa căilor Lui. Ar trebui să fim gata să îi predăm amărăciunea noastră. El onorează sinceritatea.

Dă-mi voie să mă opresc puţin şi să spun că o astfel de comunicare este un proces care se prelungeşte pentru o lungă perioadă de timp. A-L iubi pe Dumnezeu este un act al voinţei, şi este de asemenea o atitudine care cere timp pentru a fi dezvoltată.

Comunicarea cu Tatăl

Dumnezeu poate rezolva ura noastră, vinovăţia noastră şi cele mai profunde suferinţe ale noastre. Dacă veţi citi psalmii, veţi observa că David îşi recunoaşte îndoielile şi dezamăgirile cu privire la Dumnezeu. În Psalmul 77: 7 – 9 poetul Asaf îşi exprimă frustrările în faţa Celui Atotputernic:

Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Şi nu va mai fi El binevoitor? S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie? S-a dus făgăduinţa Lui pentru totdeauna? A uitat Dumnezeu să aibă milă? Şi-a tras El, în mânia Lui, înapoi îndurarea?

Domnul a îngăduit acea perioadă de întristare în viaţa psalmistului, pentru ca la sfârşitul psalmului, să dea slavă Domnului pentru credincioşia Lui. Dumnezeu poate da la o parte dezamăgirile şi îndoielile noastre. Dacă eşti mânios pe Dumnezeu, fii sincer cu El şi împărtăşeşte-l sentimentele tale. El va înţelege. Apoi îţi va oferi promisiuni, pentru a-ţi arăta că te iubeşte şi că îi pasă.

Dă-mi voie să închei acest capitol cu o altă scrisoare primită din partea unei femei care citise cartea mea precedentă. Fusese în familii

maternale încă de la vârsta de 3 ani, apoi în detenţii şi în închisoare. Mama ei murise din cauza unei supradoze de heroină şi îşi văzuse tatăl o singură dată în viaţă, la vârsta de 15 ani. Şi acesta era dependent de droguri. Astăzi, această femeie locuieşte împreună cu o creştină, care o ajută pe perioada celei de-a patra sarcini. Primul copil pe care l-a născut a fost dat spre adopţie, al doilea i-a fost luat de la şase luni, iar al treilea fusese avortat.

Mi-a scris că fusese implicată într-o gaşcă, cu droguri, alcool, sex, dar doreşte o schimbare. Însă, ca şi majoritatea celor care au suferit abuzuri, se luptă la rândul ei să accepte dragostea lui Dumnezeu, deoarece rănile profunde provocate de părinţii ei au avut un mare impact asupra ei. La un moment dat, dorea să comunice cu tatăl ei, şi mi-a scris:

Dorie, mă gândeam la tatăl meu pământesc şi cum ar fi să-i scriu, dar apoi mi-am amintit că m-a părăsit şi nu m-a iubit. În cele din urmă, m-am gândit la Tatăl ceresc care a fost întotdeauna acolo când am avut nevoie de El, dar am fost oarbă la dragostea Lui şi surdă la Cuvântul Lui. Cea mai mare vină a mea este că am fost încăpăţânată. Aşa că am decis să-l scriu o scrisoare. Tată drag, îmi pare atât de rău că Te-am rănit şi Te-am respins de atâtea ori. Cum de nu mi-am venit în fire şi nu mi-am dat seama că Tu mă iubeşti şi m-ai iubit întotdeauna, chiar şi atunci când eram doar un copil. Tu m-ai iubit şi mă iubeşti, dar eu am continuat să te rănesc.

Oh, Tată drag, îmi pare rău că te-am făcut de atâtea ori să plângi. Dar acum sunt fericită… pentru că Tu ai murit pentru lacrimile mele. Mulţumesc că prin Cristos eşti Tatăl meu.

Răsărit de soare

Domnul poate schimba întunericul în răsărit de soare şi rebeliunea în sentimente de acceptare. Există putere în iertarea Tatălui, putere în dragostea Tatălui şi linişte în purtarea de grijă a Tatălui. Fiecare dintre noi putem prelua numele de „Răsărit de soare”, pentru că Fiul Său străluceşte în inimile noastre. „Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte” (Psalmul 27: 10).

Dragă Dorie.

Am vorbit cu alţii despre problemele pe care le am în familie, însă ei nu pot înţelege rănile şi singurătatea pe care le simt, deoarece ei n-au trecut prin ce trec eu. De aceea este atât de util să vorbesc cu tine. Satan a ştiut că prin cuvintele tale voi putea învinge în bătălia împotriva sentimentelor. Voi lupta în această bătălie cu ajutorul Domnului şi împreună cu El voi birui. Lucrul care mă face să continui lupta este că îmi doresc să fiu cineva. Vreau să pot fi la rândul meu un ajutor pentru cei ce suferă, aşa cum faci şi tu. Acum sunt atât de entuziasmată pentru viitor, dar în trecut eram îngrozită. Credeam că viitorul îmi va rezerva şi mai multe răni din partea familiei, dar slavă Domnului că El mă ajută să le înfrunt şi să ajut pe alţii. Acum sunt gata să sufăr, dacă asta mă va ajuta să îi înţeleg mai bine pe cei ce suferă.

Cu drag, B.

8 *Puterea lui Cristos asupra lui Satan* în timp ce eram în Canada şi vorbeam unui grup de oameni, a venit la mine o tânără şi mi-a spus: „Dacă aş fi putut, ţi-aş fi dat un pumn!" Stătea în faţa mea cu pumnii strânşi. Arăta de parcă ar fi vrut să treacă dincolo de ameninţare, dar nu putea – cel puţin nu şi-a mişcat braţul înainte. Cred că Domnul nu i-a dat voie şi m-am bucurat că erau şi câteva persoane gata s-o ţină.

M-am apropiat de ea în timp ce ea vărsa în jurul ei amărăciune şi mânie, şi i-am spus:

— Nu contează ce spui, pentru că Dumnezeu tot te iubeşte! mai târziu, mi s-a spus că a început să dea cu pumnii în scaune şi cu piciorul în cei ce încercau să o ajute.

— Se întâmplă des astfel de lucruri atunci când vorbeşti? m-a întrebat un reporter care îmi lua interviu.

— Uneori, i-am răspuns. Dacă chirurgul atinge un nerv, doare. Şi chiar doare.

Dar povestea acelei femei nu se încheie aici. Datorită abuzurilor din trecut, a ajuns să ia nişte decizii greşite şi era chinuită de duhuri rele, care foloseau fiecare ocazie pentru a profita de slăbiciunea şi păcatele ei. Din fericire, la conferinţă erau şi câteva persoane care ştiau câte ceva despre războiul spiritual şi aveau abilitatea de a confrunta astfel de duhuri cu autoritatea lui Cristos.

Adesea mi-aş fi dorit să avem de-a face doar cu propriile noastre lovituri emoţionale şi spirituale. Dar este foarte adevărat că în spatele multor bătălii se află Satan, iar pasiunea vieţii lui este să ia o situaţie dificilă şi să o transforme în ceva infernal. Conducătorul acestei lumi nu vrea altceva decât să ne distrugă, să împiedice vindecarea emoţională şi să ne ţină prizonieri. Pune la îndoială fiecare pas pe care îl facem pentru vindecarea interioară.

Ce poate face Satan

Satan nu este omniprezent, astfel nu poate fi în mai multe locuri în acelaşi timp, nici măcar în două locuri o dată. Însă poate parcurge pământul de la un capăt la altul într-o fracţiune de secundă. Are de asemenea mii şi mii de demoni care stau la dispoziţia lui şi lucrează împreună cu el la distrugerea noastră.

Dumnezeu i-a dat autoritate lui Satan să conducă această lume. Într-o zi, arătându-l lui Cristos împărăţia acestei lumi, i-a spus: „Ţie îţi voi da toată stăpânirea şi slava acestor împărăţii; căci mie îmi este dată, şi o dau oricui voiesc” (Luca 4: 6). Cristos nu l-a contrazis în afirmaţia lui. Gândeşte-te, Satan avea puterea de a-l oferi lui Cristos împărăţia lumii, dacă i s-ar fi închinat! Pe vârful muntelui, Cristos şi Satan puteau privi spre teritoriul celui rău. Bineînţeles, lui Cristos nu i-a păsat de această ofertă, dar aparent Satan avea tot dreptul să-l facă propunerea.

Satan şi subordonaţii săi au capacitatea de a se agăţa de oameni, case şi chiar animale (ex. Marcu 5: 13). Odată realizată acea conexiune, duhurile fac tot ce le stă în putinţă pentru a se ţine strâns de acea entitate şi a exercita controlul asupra ei. Mai presus de orice, ei doresc puterea şi distrugerea oricărui lucru bun. Cum pot profita de pe seama fiinţelor umane şi mai ales a copiilor care au suferit abuzuri?

Cum poate Satan deţine controlul

Influenţa lui Satan începe de la abuzator. Nu există altă explicaţie logică pentru ca o mamă să încerce să-şi înece copilul în cadă, decât recunoaşterea puterilor demonice care încearcă să tortureze şi să distrugă fiinţa umană. Cum altfel am putea explica dorinţele deformate ale unui tată, care îl împing să abuzeze sexual de

fetiţa lui? Oricare ar fi factorii care contribuie la astfel de perversiuni, sunt cu siguranţă

Puterea lui Cristos asupra lui Satan intensificaţi de duhuri rele. Astfel, un copil care a crescut într-un mediu abuziv, se află deja sub influenţa unor duhuri rele. Păcatele taţilor sunt adesea transferate asupra copiilor, până la a patra generaţie. Slavă Domnului că acest blestem poate fi rupt.

Duhurile rele pot de asemenea folosi o situaţie traumatizantă, chiar independent de mediul familial. Ele au acces la mintea omului. Orice teamă, mânie şi amărăciune pot deveni o poartă deschisă pentru invazia şi implicarea demonică. Pavel era de părere că dacă permitem să apună soarele peste mânia noastră, dăm prilej diavolului (Efeseni 4: 26 – 27). Cu cât sunt îngăduite mai mult astfel de sentimente negative, cu atât este mai probabil ca ele să devină portiţe pentru puterile demonice.

Un al treilea mod prin care diavolul câştigă teren, este prin păcatul nemărturisit şi prin neascultare deliberată. Imoralitatea, implicarea în practici oculte sau vizionarea filmelor cu tentă sexuală, violentă sau de groază, permit intrarea lui Satan şi a cohortei lui pentru a-şi face treaba. *Duhurile răutăţii se folosesc de păcatele firii pentru a-şi îndeplini obiectivele*. Ele exploatează răul care este deja prezent, făcându-l să pară atractiv şi vicios. Astfel Satan poate rămâne ascuns şi îşi poate face liniştit treaba.

De aceea, trebuie să învăţăm să îl mustram pe Satan chiar şi atunci I când prezenţa lui nu pare evidentă. Lucrează adesea prin vinovăţie, I mânie sau instabilitate emoţională. Putem fi aproape siguri că Satan Şi duhurile lui au o parte de vină în dereglările psihologice şi emoţionale de orice fel, chiar dacă nu întotdeauna putem puncta exact’s activitatea lor. Unele cazuri sunt mai evidente, altele mai puţin evidente.

Cum ne putem împotrivi diavolului

Cum putem ţine piept influenţelor lui? Iată câţiva paşi care te vor ajuta să te eliberezi de sub puterea diavolului, paşi care vor dejuca planurile lui de a ne ţine captivi trecutului nostru.

În primul rând, trebuie să ne încredinţăm cu totul în mâinile Domnului. Trebuie să-l dăm lui Cristos totul, inclusiv cicatricile noastre. Te rog să nu ai impresia că este uşor să faci asta. Prin natura

Puterea lui Cristos asupra lui Satan noastră, noi vrem să ne ţinem cu dinţii de rănile noastre, deoarece credem că avem drept asupra lor. De altfel, dacă le predăm lui Cristos, nu vom mai avea niciun motiv legitim de a ne autocompătimi!

Îmi amintesc foarte clar luptele pe care le-am dus în perioada în care îi încredinţam lui Iisus cicatricile mele. A-I da Lui viitorul meu, căsnicia mea şi copiii mei mi se părea uşor, deoarece era o plăcere să-l ofer Lui pe cei pe care îi iubeam. Dar a-l da rănile, a renunţa la amărăciune, era foarte dificil. Din fericire, am primit din partea Lui harul de a face acest lucru.

În calitate de credincioşi, suntem deja ai lui Cristos, iar trupul nostru este templul Lui (1 Corinteni 6: 19 – 20). Supunerea înseamnă recunoaşterea faptului că Cristos este Stăpânul nostru. Această subordonare continuă va micşora tot mai mult puterea lui Satan asupra noastră. Iacov a scris: „Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu. împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi" (Iacov 4: 7).

Nu ne spune aici că diavolul ne va lăsa imediat în pace. Când Iisus era în deşert, recita versete din Scriptură şi poruncea vrăjmaşului să plece. Dar diavolul se întorcea îndată cu o altă ispită. De fapt, Luca spune: „După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme" (Luca 4: 13). Diavolul are modalităţi de a găsi acea „vreme".

De aceea, supunerea trebuie să fie o experienţă continuă pentru fiecare dintre noi. Ea înseamnă în a-l da lui Cristos toate vânătăile, sentimentele de mânie, răzbunare, toate coşmarurile şi amintirile urâte din trecut. Înseamnă a-l da totul.

În al doilea rând, trebuie să înţelegem că diavolul şi îngerii săi au fost deja înfrânţi. Crucea a câştigat o victorie decisivă şi irevocabilă asupra forţelor întunericului. „A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor

prin cruce" (Coloseni 2: 15). Noi nu ne luptăm cu Satan de pe poziţia învinşilor, ci de pe poziţia învingătorilor.

În al treilea rând şi cel mai important, trebuie să învăţăm că suntem pe deplin şi necondiţionat acceptaţi de către Cristos. Nu mai suntem singuri în frământările noastre, şi de aceea nu trebuie să mai/continuăm să privim spre eşecurile şi înfrângerile noastre. Numele fiecărui copil al lui Dumnezeu este pe lista Lui de preţioşi. Suntem importanţi în ochii lui Dumnezeu.

Satan loveşte în imaginea noastră de sine şi în valoarea noastră ca indivizi. Vrea să ne simţim mizerabili, vinovaţi, fără speranţă şi neiubiţi. Oamenii demonizaţi sunt şi demoralizaţi. Se simt copleşiţi de circumstanţe şi încearcă să facă faţă prin propriile lipsuri emoţionale. Satan ne spune că suntem doar un fir de praf.

Pentru a învăţa să ne vedem biruitori în loc să ne vedem victime, trebuie să credem ce spune Biblia despre noi, mai mult decât să ne încredem în propriile noastre percepţii deformate.

„Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frica; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava! adică: Tată!» însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El" (Romani 8: 15 – 17). Dumnezeu se bucură mult de copiii Lui. Noi vom împăraţi cândva împreună cu Cristos. Vom avea parte de glorioasa victorie pentru veşnicie.

Pentru a trăi o viaţă de laudă şi închinare, trebuie să ne concentrăm la ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin Cristos. A aduce laude, înseamnă a-L glorifica pe Dumnezeu. Nimic nu pune mai tare pe fugă duhurile răutăţii decât mulţumirile noastre la adresa lui Dumnezeu şi dezvoltarea unei discipline a mulţumirii. Iubesc psalmii, deoarece exprimă adâncimile disperării umane, dar şi înălţimile adorării. „Te voi înălţa, Dumnezeule, împăratul meu, şi voi binecuvânta Numele Tău în veci de veci. În fiecare zi Te voi binecuvânta, şi voi lăuda Numele Tău în veci de veci. Mare este Domnul şi foarte vrednic

de laudă, şi mărimea Lui este nepătrunsă" (Psalmul 145: 1 – 3). Citind asemenea expresii ale laudei, de fapt mustram gândurile şi sugestiile vrăjmaşului sufletului nostru. Dacă facem din fiecare zi, o zi a laudei şi mulţumirii, vom constata că ne va fi mai uşor să credem Cuvântul lui Dumnezeu, decât minciunile diavolului.

De asemenea, muzica bună este respingătoare pentru diavol. Vă încurajez să ascultaţi muzică creştină, pentru că dă rezultate. Ascultaţi cântări despre *Mesia* sau cântări de laudă şi închinare ori de câte ori aveţi ocazia. Umplându-ne mintea cu cântări de biruinţă vom slăbi puterea întăriturilor diavolului.

În cele din urmă, trebuie să înţelegem efectul pe care îl are armătura spirituală descrisă în Efeseni 6 şi să fim tot timpul pregătiţi pentru bătălie. Vă amintesc că se poate ca diavolul să fi câştigat multe bătălii, dar războiul a fost deja câştigat de Cristos.

„Mulţumim Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui" (Coloseni 1: 12 – 13). În Cristos, îl putem călca în picioare pe vrăjmaş. Putem deveni întregi din punct de vedere emoţional. Şi datorită Lui există viaţă dincolo de abuz, chiar în ciuda eforturilor lui Satan.

Dragă Dorie.

Am încercat din răsputeri să evadez de la acea întâlnire, dar nu am – putut. Dorie, cum ai putut depăşi acele bariere ale dragostei lui Dumnezeu? Eu efectiv nu pot să am încredere în El, nu pot crede. Iar acum, tu II *iubeşti şi primeşti dragostea Lui – ceea ce înseamnă a deveni vulnerabilă. Nu eşti rănita? Nu ai învăţat că în viaţă, dragostea este falsă şi că oamenii de fapt nu te iubesc, chiar dacă tu crezi că o fac? De unde ai o astfel de putere? înţelegi ceva din ce-ţi spun? Există vreun răspuns? Mă îndoiesc…*

Cu drag, E.

Cineva îmi poartă de grijă

Pretutindeni în lume au loc abuzuri sexuale. Eram conştientă de această realitate, dar a devenit şi mai clar pentru mine în momentul în care am trecut pe alte continente pentru a duce mesajele speranţei pe

care le-am prezentat în Statele Unite. Sunt recunoscătoare Domnului pentru posibilitatea de a călători. Oriunde aş merge, oamenii răspund unui mesaj care le aduce speranţă. Am realizat că Domnul pregătise calea pentru mine. Prin protecţia Lui plină de har, am avut parte de experienţa multor vieţi transformate.

În timpul unei vizite în România, am fost invitată să particip la o nuntă. Mireasa, o femeie frumoasă, mi-a slujit drept interpret. Ea auzise povestea despre traumele copilăriei mele şi despre felul în care m-a schimbat Cristos. În ziua nunţii mi-a şoptit:

— Vreau să îţi spun că am avut un trecut similar cu al tău. Nu trebuia să-mi spună mai mult.

— Înţeleg, i-am răspuns în timp ce îi atingeam uşor braţul.

În timpul petrecerii, am observat că tatăl ei nu privise deloc la încântătoarea lui fiică; nici măcar o dată nu şi-a ridicat privirea pentru a o vedea cât este de fericită. S-a apropiat de mine şi m-a luat de mână.

— Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Da, înţeleg! Am luat-o de mână în timp ce lacrimile şiroiau pe obrajii noştri. I-am spus că îmi doresc să fie fericiţi, cum am fost eu şi Lloyd. Mă gândeam la cât de sensibil şi înţelegător a fost el în cei 36 de ani de căsnicie. Şi această tânără ar putea avea o căsnicie fericită dacă soţul ei ar înţelege-o.

Pe lângă receptivitatea universală faţă de mesajul de speranţă al lui Dumnezeu, am experimentat la rândul meu purtarea Lui de grijă în moduri unice, în timpul călătoriilor mele. Mi-e destul de greu să vă împărtăşesc următoarele întâmplări pentru că sunt neobişnuite – sau miraculoase. Unora le va veni greu să creadă că s-au întâmplat cu adevărat. Dar aceste experienţe sunt un fel de credit din partea Tatălui meu ceresc pentru a-mi confirma grija pe care mi-o poartă, ca slujitoare a Lui.

Acea vizită în România avusese loc înainte de revoluţia din 1989, care a înlăturat regimul Ceauşescu. În acea vreme, Securitatea era pretutindeni, iar libertatea era îngrădită. Mia şi Costel Oglice, un cuplu de români care făceau parte din bordul de conducere al Misiunii Precept, au aranjat să ne întâlnim cu ei acolo, astfel încât să-mi pot

depune mărturia în mai multe biserici. Aceşti prieteni dragi sunt pentru mine ca şi a doua familie şi este o onoare să slujesc alături de ei în România.

Acolo am descoperit că Dumnezeu îmi poartă de grijă într-un mod miraculos, ori de câte ori am nevoie. De fapt, cred că El a trimis îngeri pentru a mă ajuta şi a mă proteja. Aş vrea ca cei care au suferit abuzuri să ştie că suntem în vizorul iubirii şi atenţiei lui Dumnezeu. Uneori, când suntem în necaz, Dumnezeu face lucruri neaşteptate. Următoarele experienţe sunt un mesaj de vindecare şi de speranţă. Ele afirmă că într-adevăr Dumnezeu poartă de grijă celor aflaţi în nevoi.

Un înger al Domnului

Şederea mea în România se apropia de sfârşit. Înainte de a mă întoarce în America, trebuia să urc la bordul unui avion pentru a zbura spre Viena. Am decis să plec de la hotel cu câteva ore înainte de a merge la avion. Intenţionam să stau în hol şi să privesc oamenii, înainte de a lua un taxi. Eram acolo de vreo douăzeci de minute, când a apărut poliţia secretă îmbulzind oamenii din toate direcţiile, blocând lifturile şi poruncind tuturor să plece. Nu înţelegeam ce încerca acel om să-mi comunice până când o femeie din spatele ghişeului mija strigat în engl eză: /

— Alarmă! Mergeţi în bar!

— Nu merg în bar!

Cineva îmi poartă de grijă

Bărbatul mi-a strigat acelaşi lucru, dar am refuzat să merg. Mă gândeam: *Ce-ar putea să-mi facă în ultima zi de şedere aici*?

Femeia din spatele ghişeului cedă în cele din urmă şi spuse:

— Staţi jos!

Am luat loc. Bineînţeles, nu ştiam dacă urma să explodeze vreo bombă sau dacă este incendiu în hotel. Dar, după câteva momente, am întâlnit doi vorbitori de limba engleză din Israel care mi-au explicat că urma să sosească primul ministru. Am răsuflat uşurată.

Candelabrul slab iluminat din hol fu dintr-odată iluminat la putere maximă. Câţiva oameni cu cărucioare pline cu gablonţuri se agitau pe hol pentru a pune marfa pe rafturile magazinului care până

arunci era gol. În câteva minute, la ferestre apărură decoraţiuni şi sigle ale produselor de vânzare.

S-au deschis uşile şi a intrat primul ministru cu soţia şi câţiva tovarăşi. Delegaţii au fost escortaţi la magazinul de suveniruri de unde şi-au cumpărat câte ceva, apoi au dispărut în lift. Abia fusese închisă uşa liftului când lumina candelabrului fu redusă din nou, şi nu ştiu de unde ieşiră muncitori care adunară de pe rafturi suvenirurile şi le puseră din nou în cutii pentru a fi depozitate.

Eram recunoscătoare Domnului că plecasem mai devreme din cameră, deoarece lifturile puteau fi folosite acum doar de musafirii hotelului. Această experienţă m-a făcut să-mi doresc să ajung cât mai repede la aeroport. Aşa că am rugat-o pe femeia din spatele ghişeului să-mi comande un taxi.

— Nu, încă nu este timpul să plecaţi, mi-a spus ea, ştiind la ce oră îmi decolează avionul. Dar am insistat să îmi comande imediat un taxi. Mă gândeam că aş putea aştepta câteva ore în aeroport, la fel de bine cum aştept în holul hotelului. Într-un final se lăsă înduplecată.

Chiar în acel moment, un bărbat înalt şi bine făcut se îndreptă spre mine. Femeia a vorbit cu el în română, apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— L-am rugat să vă facă rost de un taxi. Bărbatul mi-a spus:

— Sunt aici pentru a vă ajuta. Vreţi să mă urmaţi? Am încuviinţat.

Cineva îmi poartă de grijă

A oprit un taxi şi am urcat amândoi, fără a scoate un cuvânt. Odată ajunşi la aeroport, am văzut cum sute de oameni se îmbulzeau la intrare. În clădire era o agitaţie de nedescris. În depărtare, puteam vedea avionul israelian înconjurat de forţe militare.

Mă uitam cu disperare la cozile interminabile de la ghişeele vamale şi cele de imigrări şi mă întrebam dacă voi scăpa vreodată din confuzia şi controalele amănunţite fără de care nu puteam trece. Un bărbat ascunsese nişte sfeşnice de argint în valiză şi i-au fost reţinute. El şi soţia lui erau mânioşi şi începură să plângă. Pentru o clipă, inima mi se strânse, nu ştiam nici măcar unde trebuie să merg.

— Nu vă îngrijorați. Sunt aici pentru a vă ajuta. Urmați-mă doar! mi-a repetat bărbatul cu o voce calmă și sigură. Deși nu i-am spus cu ce avion urma să zbor (și în acele momente nici nu-mi aduceam aminte), el m-a dus direct la Lufthansa. Stăteam la un rând care părea că nu se mișcă deloc. Mă temeam că nu se va mai sfârși așteptarea. Ezitam, dar el mi-a spus:

— Nu, urmați-mă. Amintiți-vă, sunt aici pentru a vă ajuta. Apoi m-a trecut pe lângă toți acei oameni, până la începutul rândului și m-a pus să stau lângă un alt bărbat.

— Mulțumesc, nu voi uita, i-am răspuns.

Bărbatul lângă care m-am așezat era din Anglia. Am făcut cunoștință cu el.

— Nu știu cine e responsabil de acest dezastru! comentă el.

— Nici eu nu știu, domnule, dar știu cine are grijă de mine.

— Cine?

— Dumnezeu!

— Rămân cu dumneavoastră atunci!

Bărbatul acela înalt care m-a adus la aeroport stătea încă lângă mine. Inspectorul de valize strigă:

— Valizele! \ M-am aplecat să-mi iau valiza, însă el mi-a spus:

— Nu, n-o atinge! Sunt aici pentru a te ajuta! apoi a ridicat valiza și a arătat-o agentului:

— Dați-i voie să treacă.

— Nu, veni răspunsul.

— Dați-i voie să treacă, e în regulă.

— Nu!

— Dați-i voie să treacă, e în regulă – și dați-i voie și acestui bărbat să treacă, și el e în regulă.

Spunând acestea, prietenul meu anonim luă valiza englezului și o înmâna agentului. Cu un gest de disperare, agentul luă valizele și le trecu dincolo fără a le deschide.

— Domnule, nu știu cum să vă mulțumesc, dar cred că Dumnezeu v-a trimis pentru a mă ajuta! i-am spus uitându-mă în ochii blânzi ai acestui bărbat înalt și binevoitor.

M-a privit cu un zâmbet larg, puse mâna pe umărul meu şi spuse:

— Fie ca binecuvântarea Lui să rămână peste tine pentru tot restul vieţii tale.

Englezul şopti:

— Ce drăguţ din partea acestui om să ne ajute! îi sunt atât de recunoscător! Dar, apropo, unde a dispărut?

M-am întors, dar nu-l mai puteam vedea.

— Domnule, i-am spus englezului, nu ştiu ce credeţi despre acest lucru, dar cred că tocmai am văzut un înger!

— Oh, nu mai spune!

Am auzit apelul pentru zborul nostru şi în timp ce voiam să-mi iau geamantanul, englezul îmi spuse:

— Nu! Te ajut eu!

Am decis să stăm alături în avion. Îndată după aceea, i-am povestit despre ce a făcut Dumnezeu în viaţa mea. Când am ajuns în Viena, a decis să mă ajute la vamă. Înainte să plec, mi-a luat mâinile şi mi-a spus că se bucură enorm că m-a întâlnit. Când dădeam să plec, m-a tras înapoi şi mi-a zis:

— Apropo Dorie, cred că aveai dreptate!

Acest incident m-a pregătit pentru ce urma să mi se întâmple un an mai târziu, tot în Europa de Est.

Un alt înger al Domnului în timpul regimului Ceauşescu, chiar şi călătoriile interne erau foarte restricţionate. Pentru a mă deplasa dintr-un oraş în altul aveam nevoie de permisiune specială şi inspecţie „la sânge”. Trebuia să vizitez un alt oraş dintr-o anumită ţară. Când am ajuns la vamă, mi-am dat seama că se formaseră deja cozi lungi care aşteptau la inspecţie. Un agent mi-a făcut cu mâna să merg la el. Am ezitat, deoarece deasupra lui era o pancartă pe care scria „Diplomat”. Mă gândeam că trebuie să fie o greşeală. Dar pentru că insista, am zis în sinea mea: *Sigur*, *voi merge*! *De ce nu*? *Sunt un diplomat pentru Cristos*!

— Ai o carte? m-a întrebat.

— Nu, dar am *Reader's Digest*, i-am răspuns, înţelegând că nu la

o astfel de carte se referă.

— Nu, ai o carte?

— Nu.

— Atunci poţi trece.

Când am ajuns la destinaţie, prietenii mei mă aşteptau la hotel. Am avut onoarea să vizitez multe biserici şi să împărtăşesc cu ei ce a făcut Dumnezeu pentru mine în ciuda trecutului meu. Unii erau surprinşi să afle că am avut o viaţă atât de grea, deşi crescusem în Statele Unite. Astfel au înţeles că viaţa poate fi dificilă indiferent unde creşti – chiar şi în Statele Unite ale Americii.

Când a sosit momentul plecării din acel oraş, împreună cu Nickie, o tânără americancă care călătorea împreună cu mine, trebuia să ne întoarcem exact pe unde venisem. De acolo urma să zburăm înapoi în Statele Unite. Din nou a fost nevoie să trecem pe la inspecţia vamală. Agenţia de transport din SUA, ne oferise bilete acreditate pentru a vizita mai multe oraşe, aşa că nu ne aşteptam să întâmpinăm probleme cu zborul. Dar, arătând biletele pe care le aveam, ni s-a spus: „Nu!”

Ce era să facem?

În disperarea mea m-am adresat altui agent, unei femei, care fusese şi mai nepoliticoasă decât bărbatul. În faţa mea, cineva încerca să scoată un calculator din ţară; agentul nu doar că l-a scos din husă, dar a şi început să îl desfacă.

— Vă rog, pot să trec?, am întrebat.

— Nu, fu răspunsul ei rece. \ Am încercat să găsesc alţi agenţi, căutând ca nebuna să fiu ajutată pentru a trece de inspecţie. Din partea fiecăruia primeam exact aceeaşi răspuns rece. Timp de douăzeci de minute ne-am chinuit să găsim pe cineva care să ne dea voie să trecem, dar fără niciun rezultat. Ca din senin, apăru un om, vorbitor de engleză.

— Veniţi cu mine şi vă voi ajuta!, ne-a spus el.

Am început să-i spun de ce aveam nevoie, dar m-a întrerupt zicând:

— Ştiu de ce ai nevoie. Am afară un taxi care ne aşteaptă. Nickie mi-a şoptit:

— Dorie, ce faci? Nu-l cunoaştem!

— Vorbeşte engleza şi are un taxi, deci să mergem! Am urcat în taxi şi ne-a dus în partea de jos a marelui oraş.

— Vă voi ajuta să prindeţi avionul, ne-a asigurat el.

A oprit în faţa clădirii şi după o clipă apăru un bărbat şi spuse:

— Îl cunosc. Este şeful biroului de călători. Atrăgând atenţia bărbatului, îi spuse ceva în limba lor maternă, apoi coborî din maşină şi spuse în engleză:

— Da, doamnă Van Stone, ştiu totul despre dumneavoastră. Intraţi în clădire şi veţi găsi un bilet special pentru dumneavoastră.

Noii noştri prieteni păşiră împreună cu noi în clădire, unde am găsit biletele. Apoi ne-am urcat din nou în maşină şi am pornit spre aeroport.

— Vom ajunge la timp?, am întrebat.

— Cu siguranţă, mi-a răspuns. Ne-a dus la terminalul 2, asigurându-ne încă o dată că vom prinde avionul. Ne spunea că nu avem de ce să ne îngrijorăm. Apoi ne-a scos valizele din maşină.

— Poate veţi avea nevoie de ăştia, spuse el, înmânându-ne 200 de bani din moneda ţării respective. Mă bucur că v-am putut fi de folos, adăugă el, şi cu asta se făcu nevăzut.

Eram înmărmurite. În acea ţară nimeni nu dă ceva pe degeaba. Ce e şi mai ciudat, nu-i oferisem nicio informaţie despre problema noastră din aeroport şi nici cine suntem. Cu toate acestea, ne cunoştea numele, natura dificultăţilor noastre şi cum să ne ajute. Nu ne-a cerut bani pentru taxi, ci în schimb ne-a dat el bani.

— Dorie, cine era acel bărbat?, oftă Nickie.

— Nu știu!

Odată ajunse la controlorul de bilete, ni s-a spus:

— Bagajele voastre depăşesc greutatea normală. Îmi datoraţi 175. Mă gândeam: *dar nu am*, apoi mi-am amintit: *Bineînţeles*, *cei 200 sunt în buzunarul meu*. I-am dat banii şi mi-a oferit rest 25. Ne-am îmbarcat în avion şi ni s-au dat nişte băuturi insipide, care nu ne saturau deloc. Am crezut că sunt pe gratis, dar însoţitoarea de zbor ne-a spus:

— Costă 11 dolari fiecare (bineînţeles că vorbea în moneda ţării respective). I-am dat cei 25 şi mi-a dat rest 3. „Doamne, întotdeauna ne dai din belşug!”

Astfel că am ajuns la destinaţie cu doar 3 bani, ceea ce înseamnă cu 3 în plus faţă de câţi aveam la începutul zilei.

Am povestit fraţilor noştri în Domnul despre incident şi erau şi ei la fel de şocaţi ca şi noi. Am fost de acord că nu exista nicio explicaţie umană pentru acel incident.

Versetul pe care l-am luat ca motto pentru călătoria mea era Psalmul 41: 1 – 2: „Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăveşte; Domnul îl păzeşte şi-l ţine în viaţă. El este fericit pe pământ, şi nu-l laşi la bunul plac al vrăjmaşilor lui”. Domnul m-a izbăvit prin intervenţia acelui om special pe care l-a trimis ca să ne slujească, mie şi lui Nickie, pentru că suntem moştenitoare ale mântuirii.

Dar minunea acelei călătorii nu se sfârşise acolo. Zborul despre care v-am vorbit era în interiorul ţării şi încă mai aveam de slujit acolo pentru câteva săptămâni. Mi-am dat seama că paşaportul meu mai era valabil doar 15 zile, iar eu mai trebuia să stau 8 săptămâni. Directorul hotelului m-a sfătuit să merg la secţia de poliţie pentru a prelungi viza. Pe drum, am întâlnit două americance cam în aceeaşi situaţie; doreau să mai viziteze câteva oraşe înainte de a se întoarce acasă. Aşa că, împreună cu Nickie le-am invitat să vină împreună cu noi la secţie. Ajunse acolo, cele două femei au fost chemate la apel.

— Nu, a venit răspunsul crud la cererea lor. Femeile încercau să ofere explicaţii pentru cererea lor, însă ofiţerul refuza să le asculte. Mă gândeam că voi avea aceeaşi soartă. I-am explicat că aveam nevoite de o prelungire. S-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Bineînţeles. / A aprobat cererea şi a adăugat: /

— Să aveţi o şedere plăcută!

Diferenţa era atât de izbitoare, încât nu se poate să fi fost coincidenţă. Am ştiut întotdeauna că Dumnezeu poate să ne ajute chiar şi prin necredincioşi, când suntem în slujba Lui. Acesta este doar un alt exemplu despre felul în care Domnul poartă de grijă copiilor Săi.

Nu ştiu de ce a făcut Dumnezeu aşa de multe lucruri speciale

pentru mine. Sunt amintiri speciale, bonusuri pe care ni le oferă pe lângă binecuvântările obişnuite. Este modul Lui de a spune: „Te iubesc şi îmi pasă de tine". Indiferent unde aş merge, am învăţat că nu sunt singură.

Dragă Dorit.

Până în momentul în care te-am auzit vorbind, *nu am realizat că am adunat foarte multă amărăciune în inima mea vizavi de mama*, *care a abuzat de mine*. *A fost pentru prima dată în viaţă când am văzut durerea din viaţa mea şi am realizat că trebuie să mă întorc spre Dumnezeu pentru a fi curăţată*. *În timpul cinei*, *mi s-a ridicat o povară de pe inimă şi de pe umeri*. *îi dau slavă Domnului că te-a trimis la mine*. *Ştiu că diavolul îmi va da de furcă*, *dar ştiu că avân*du-*L pe* Dumnezeu *voi ieşi biruitoare*.

Cu drag, *S*.

10 *Avem o singură viaţă*

Mă uimeşte faptul că fiecare dintre noi avem de trăit doar un anumit număr de ani, apoi trebuie să ne întâlnim cu Salvatorul nostru pentru a-i da socoteală de faptele noastre de pe pământ. Cât de repede se sfârşeşte viaţa.

Nu demult, în timp ce zburam deasupra Californiei, am privit pe fereastra avionului şi mult dedesubtul meu am zărit o pată verde. Erau semnele primăverii, dar totuşi nu se instalase pe deplin. În curând pământul maroniu se va lăsa cuprins de frunzişul verde al copacilor şi plantelor. Se va instala din nou viaţa. Mă gândeam cât de des am tânjit după cer, îngrijorată de zilele prea încărcate şi de nopţile petrecute în singurătate. Cu toate acestea, Domnul îmi spunea: „Am un plan cu tine; un plan care include viaţa ta, rănile din inima ta şi slujirea ta".

„Dar Doamne, eu vreau să fiu cu Tine", şopteam eu. „Tânjesc să fiu în prezenţa Ta. Nu e o dorinţă de a muri, ci de a fi cu Tine". Ştiu că fiica mea iubită ar spune: „Nu, mami, avem nevoie de tine!", iar fiul meu ar spune: „Mamă avem nevoie de tine, pentru a ne găsi direcţia în viaţă".

La 4.000 m deasupra pământului am scris o scrisoare Domnului:

„Doamne, mă uit în jos şi văd râuri care se unduiesc şi curg lin.

În cealaltă parte este verdeaţă bogată care fusese hrănită cu apă. Aşa vreau să fiu şi eu – să ofer hrană pentru ca oamenii să crească, să le ofer un motiv de a înflori pentru Tine.

Avem o singură viaţă

Ştiu că în râu există şi pietre, dar tocmai aceste obstacole dau râului sunetul şi cântecul lui. Exact la fel vreau să permit şi eu Duhului Sfânt să curgă prin viaţa mea şi să binecuvânteze pe oricine voi atinge. Vreau să aduc puţină muzică în inimile frământate.

Doamne, acel râu este curăţit pe măsură ce curge, înlăturând orice gunoi din cale. Înlătură orice mizerie din viaţa mea, pentru ca mărturia pe care o aduc să fie curată, iar viaţa mea, o recunoaştere a harului Tău.

Doamne, ieri m-am simţit atât de deprimată, obosită şi nepregătită – ar fi fost aşa de minunat să mă pot furişa în prezenţa Ta. Dar astăzi mă simt revigorată, gata din nou să împlinesc planul pe care îl ai pentru mine pe acest pământ.

Ştiu că nu este ceva ce pot face *eu*, ci ceva ce putem face *noi*. Cu Tine pot să mă înalţ pe aripi de vultur; pot alerga fără să-mi fie teamă; pot păşi fără să cad. Mulţumesc pentru promisiunea Ta: «Domnul oştirilor a plănuit şi cine poate sta împotrivă?»

Căpitanul de zbor a spus că vom ateriza în 20 de minute. Ni se cere să ne punem centurile de siguranţă şi tăvile în poziţia corespunzătoare… Mulţumesc Doamne că stai lângă mine şi ne ajuţi să aterizăm în siguranţă. Într-o bună zi voi ateriza pe tărâmul binecuvântat şi ştiu că Tu şi dragul meu soţ, împreună cu mulţi prieteni mă veţi aştepta în vreme ce avionul soseşte la poartă.

Dar, mai am puţin de aşteptat până va veni ziua aceea. Însă despre vremea pe care o am acum, parcă îmi spui: «Dă-mi mâna şi haide să mergem.»".

Coborând din avion am realizat că acelaşi Domn pe care L-am întâlnit în orfelinat va continua să mă ţină de mână şi să mă conducă pe acea cale dureroasă. Şi mă va folosi în mod minunat pentru a atinge şi vieţile altora.

În Toronto există o organizaţie care ajută la reabilitarea

femeilor cu nevoi speciale. Ele au fost abuzate, alungate de acasă, sau divorţa\e de curând. Una dintre cerinţele organizaţiei este ca aceste femei să citească cartea: *Dorie*: *fata pe care nu o iubea nimeni* şi să facă un referat pe baza ei.

La o conferinţă ţinută în Toronto, mi s-a dat referatul făcut de o femeie. Ea vedea clar motivul vieţii mele, iar referatul ei se potrivea exact cu ceea ce făcuse Dumnezeu în viaţa mea.

Acea femeie scria că prin cartea mea vedea creşterea spirituală. „Dorie şi-a început viaţa în cele mai întunecate văi, dar de acolo a ieşit biruitoare de mână cu Dumnezeu". Ea sugera că titlul cărţii induce în eroare, deoarece „Dorie *a fost* iubită şi a simţit dragostea celei mai importante persoane din univers – Dumnezeu. Ea a simţit dragostea Lui mult mai puternic decât au simţit-o poate cei care proveneau din familii bune".

„Cred", continuă ea, „că are legătură cu următoarea metaforă: diamantul şi pânza neagră din spatele lui. Dacă în spatele unui diamant ar fi aşezată o pânză albă, acesta nu ar fi atât de uşor vizibil. Pânza neagră nu schimbă valoarea diamantului, ci îi accentuează strălucirea şi claritatea".

Ea accentua faptul că noi putem simţi cu adevărat dragostea lui Dumnezeu atunci când aceasta este singurul lucru pe care-l avem. „Putem auzi vocea lui Dumnezeu doar atunci când este singura voce care ne ajunge şi ne atinge".

„Dumnezeu a salvat-o pe Dorie de acele răni emoţionale adânci pe care le avea datorită experienţelor traumatizante din copilărie. A fost cu adevărat scăpată din iad – iadul de a încerca să faci faţă singur problemelor. Iadul se instalează arunci când nu este nimeni care să te asculte, sau care să-ţi simtă durerea.

Viaţa lui Dorie nu s-a îmbunătăţit după ce s-a încrezut în Domnul, ci s-a înrăutăţit. A trecut de la abuz mental, la abuz fizic. Suferinţa ei era intensă, dar la fel şi dragostea pentru Domnul. Şi-a pus mâna în mâna Domnului şi cu cât era mai greu, cu atât îl strângea mai tare de mână.

Când a crescut, a avut libertatea de a face voia Domnului. Atunci

au început să curgă binecuvântările. Venise vremea răsplătirii.

Însă, când lucrurile au început să meargă mai bine în viaţa ei, nu a uitat de unde a fost scoasă, ci a rămas credincioasă Lui. A avut mult de suferit pe câmpul de misiune, dar nu a adoptat niciodată atitudinea de a-L chestiona pe Dumnezeu: cum de îndrăzneşte să-i ceară să se sacrifice, după cât a avut de suferit. A depins de El în perioadele dificile şi L-a lăudat când toate i-au mers bine".

Acea femeie a recunoscut că i-a fost greu să citească cartea, deoarece îi aducea aminte de trecutul ei dureros. În timp ce eu mi-am deschis inima pentru Domnul de la o vârstă fragedă, această femeie spune că în timpul zilelor dificile inima ei s-a închis atât de tare, încât *nu-L mai auzea bătând*. A trebuit să treacă singură prin durere şi suferinţă. „Dar atunci, a fost atunci, iar acum, este acum. Bătălia nu este uşoară, dar dacă Dorie a reuşit, atunci voi reuşi şi eu".

Da, poate birui! Cu ajutorul Domnului fiecare dintre noi putem reuşi.

Sincer, vă spun că nu aş schimba absolut nimic din viaţa mea. Nu pentru că rănile mele au fost vindecate sau pentru că ura mea faţă de abuz a dispărut, deoarece niciuna dintre acestea nu s-a întâmplat. Dar pot spune că nu vreau să schimb nimic dintr-un singur motiv: Dumnezeu a fost glorificat prin suferinţele mele şi El m-a folosit pentru a aduce un mesaj de încurajare pentru cei ale căror răni sunt la fel de grave sau chiar mai grave decât ale mele.

La câţiva ani după ce a fost tipărită prima mea carte, m-am întâlnit cu Irma Freman, acea supraveghetoare creştină care mi-a oferit un Nou Testament înainte de a părăsi orfelinatul. Îmi spusese că ar fi vrut să mă adopte, însă nu era permis acest lucru femeilor singure. Ar fi fost mult prea descurajator pentru mine să fi ştiut acest lucru înainte de a părăsi orfelinatul. Cineva mă iubea şi cuiva chiar îi păsa de mine.

Mă bucur că nu am ştiut că Irma ar fi vrut să mă înfieze, decât după ce am trecut prin toată suferinţa din familiile asistenţilor maternali. Dumnezeu nu a vrut să ştiu acea fărâmă de informaţie decât după de am înfruntat toate furtunile. El a vrut să demonstreze că poate

avea grijă de un copil murdar şi nedorit. El m-a ajutat să îndur bătăile, abuzul sexual şi respingerea din partea tatălui şi a mamei mele. Dumnezeu a vrut să demonstreze ceva şi a făcut-o. Acum am onoarea de a spune miilor de oameni că Dumnezeu poate lua un „nimeni" pentru a-l transforma în „cineva" de dragul Numelui Lui.

Avem o singură viaţă îmi pusesem nădejdea în Domnul, şi El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulţi au văzut lucrul acesta, s-au temut, şi s-au încrezut în Domnul (Psalmul 40: 1 – 3).

Cu ajutorul Lui, îmi doresc să fiu credincioasă până în ziua în care avionul meu va ateriza şi îl voi vedea pe Salvatorul meu la poartă. Casele asistenţilor maternali din copilăria mea şi dezamăgirile din ultimii ani vor dispărea în momentul în care mă voi muta în locuinţa mea permanentă.

Îl voi lăuda faţă în faţă pe cel care în orfelinat a venit la mine şi mi-a spus: „Te iubesc!". Atunci totul va fi bine.